

சிங்கப்பூர் தேசியப் பல்கலைக்கழகக் கலாசார நிலையத்தில் 2008 ஆகஸ்ட் 17-ஆம் தேதி பிரதர் லீ சியன் லூங் ஆற்றிய 2008-ஆம் ஆண்டு தேசிய தினக் கூட்ட ஆங்கில உரை

பிரதமர் லீ சியன் லூங்கின் தேசிய தினக் கூட்ட ஆங்கில உரையின் தமிழாக்கம்

இன்றிரவு நான் பொருளியலுடன் என் உரையைத் தொடங்குகிறேன். கடந்த சில ஆண்டுகளாகப் பொருளியல் நன்றாக இருந்ததால் நான் அது பற்றி அவ்வளவு விரிவாகப் பேசவில்லை. எனவே அப்போது நாம், சமுதாயப் பிரச்சனைகள், வருமான இடைவெளி, மூப்படைந்து வரும் மக்கள், மத்திய சேம நிதி ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தினோம். இந்த ஆண்டு நிலைமை சற்று சிக்கலாகியிருப்பதால், பொருளியலின் மீது சற்றுக் கூடுதல் கவனம் செலுத்துவதற்குத் தகுந்த தருணம் இது. கடந்த சில ஆண்டுகளில் நிலைமைகள் நன்றாக இருந்தபோது, நாம் முன்னேறினோம். சரியானவற்றைச் செய்தோம். திட்டமிட்டோம். நம்முடைய வேகத்தைக் கூட்டினோம். நம் பொருளியலைச் சீரமைத்து மேம்படுத்தினோம். பல்வேறு நல்ல திட்டங்களைக் கொண்டு வந்தோம் – F1 கார்ப் பந்தயம், ஒருங்கிணைந்த உல்லாசத் தலங்கள். நம் நிதிச் சேவைகள், வங்கித் துறை சிறப்பாகச் செயற்பட்டன. கடின உழைப்பின் மூலம் பொருளியல் வளர்ச்சி வாரியம் (EDB) பெரிய முதலீடுகளை ஈர்த்தது. இப்போது இந்தத் திட்டங்கள் நம் வேகத்தைத் தொடரச் செய்து பொருளியல் தொடர்ந்து முன்னேற உதவும். ஆனால், வெளிச் சூழலில், கரு மேகங்கள் சூழ்ந்துள்ளன. அமெரிக்கா கடுமையான பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்குகிறது. அவர்களுடைய வீட்டு விலைகள் ஏகத்தாறாக உயர்ந்து பின்னர் பெரும் வீழ்ச்சியடைந்தன. இன்னும் சரிந்து வருகின்றன. வேலையின்மை அதிகரித்து வருகிறது. பயனீட்டாளர்கள் நம்பிக்கை இழந்து குறைவாகச் செலவிட்டு வருகின்றனர். எதிர்பார்த்தது போல் இது ஏனைய உலகையும் பாதிக்கிறது. ஐரோப்பாவில், பெரிய பொருளியல்கள், எதிர்மறை வளர்ச்சிப் பாதைக்குச் சென்று விட்டன. இது ஆசியாவையும் பாதிக்கும் என நாம் எதிர்பார்க்கலாம். இந்த உலகளாவிய பிரச்சனைகள் குறைந்தது அடுத்த ஆண்டு வரையாவது தொடரும். சில வல்லுநர்கள் இன்னும் நீண்ட காலத்திற்கு நீடிக்கக் கூடும் என எண்ணுகின்றனர். இதன் தாக்கத்தை நாம் சிங்கப்பூரில் உணரத் தொடங்கி விட்டோம்.

“இரண்டாம் காலாண்டில், நம் வளர்ச்சி மெதுவடைந்தது. நம் உற்பத்தித் துறை பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆண்டில் நம் ஏற்றுமதிகள் குறைந்துள்ளன. பயணிகளின் வருகை குறைந்ததுள்ளது. ஆசியச் சுற்றுப் பயணிகளும் கூடக் குறைவாகவே பயணம் செய்கின்றனர். எரிபொருள் செலவின் காரணமாக விமானக் கட்டணங்கள் உயர்ந்திருப்பதும் இதற்கு ஒரு காரணம். சிங்கப்பூரில், வாடிக்கையாளர்கள் தங்கள் பணத்தை இப்போது மிக கவனமாகச் செலவிடுவதாகச் சில்லறை வியாபாரக் கடைகள் கூறுகின்றன. உணவகங்களுக்குச் செல்பவர்களின் எண்ணிக்கையும் குறைந்துள்ளது. சிங்கப்பூரர்கள் தங்கள் பணத்தை மேலும் அதிகக் கவனத்துடன் பேணுகின்றனர். இந்த ஆண்டு நாம் நான்கு முதல் ஐந்து விழுக்காடு வளர்ச்சி காண முடியும் என நினைக்கிறேன். இது மோசமல்ல. அடுத்த ஆண்டு நாம் இன்னும் மெதுவான வளர்ச்சியையும் அதிக நிச்சயமற்ற தன்மைகளையும் எதிர்பார்க்கிறோம். நான் ஒரு நெருக்கடியை முன்னுரைக்கவில்லை. நாம் போட்டித் தன்மையுடன் இருக்கிறோம். முதலீட்டாளர்கள் இன்னும் சிங்கப்பூருக்கு வர விரும்புகின்றார்கள். நான் முன்பு விளக்கியது போல் நிறையத் திட்டங்கள் வருகின்றன. ஆனால் நாம் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். தொல்லை ஏற்பட்டால், மனவியல் ரீதியாக அதற்குத் தயாராக இருக்க வேண்டும். நாம் ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் பொருளியல் மீட்சி காணும்போது, நாம் மீண்டும் துள்ளி எழ முடியும்.

இப்போது, சிங்கப்பூரர்களிடையே சூடாக உள்ள பிரச்னை உயர்ந்து வரும் வாழ்க்கைச் செலவு. பண வீக்கம் சிங்கப்பூருக்கு மட்டுமே உரிய ஒரு பிரச்னை அல்ல. எண்ணெய் விலையேற்றம் மற்றும் உணவு விலையேற்றத்தின் காரணமாக இது ஓர் உலகளாவிய பிரச்சனையாக உள்ளது. கடந்த சில ஆண்டுகளின் எண்ணெய் விலை வரைபடம் ஒன்றை உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன். இதில் நீங்கள் நாம் 2000ஆம் ஆண்டில் ஒரு பீப்பாய் எண்ணெய்க்குச் சுமார் US\$20 கொடுத்து வந்ததைக் காணலாம். இது பின்னர் படிப்படியாக US\$60-க்கு உயர்ந்தது. கடந்த ஓராண்டில் இது கிடுகிடுவென ஏறி, ஏறக்குறைய US\$140க்குச் சென்றது. இப்போது பீப்பாய் ஒன்றுக்குச் சுமார் US\$115 ஆக உள்ளது.

உணவு விலை இன்னும் பெரிய கதை. நான் உங்களுக்கு அரிசி விலையைக் காட்டுகிறேன். ஏனெனில் இதுவே சிங்கப்பூரர்களை அதிகம் பாதிப்பது. நீண்ட காலமாக விலை நிலையாக இருந்து வந்திருப்பதை நீங்கள் இங்கு காணலாம். ஈராண்டுகளுக்கு முன் சற்று ஏறியது. பின்னர் கடந்த ஓராண்டில் பெருமளவு ஏறி இப்போது சற்றுக் குறைந்து டன்

ஒன்றுக்கு சுமார் US\$800 என்ற அளவில் உள்ளது. இது இப்படியே நிலைத்திருக்கலாம் அல்லது சற்றுக் குறையலாம். எண்ணெயைப் போன்றே, இதுவும் சிறிது குறையக் கூடிய அறிகுறிகள் உள்ளன. ஆனால் அப்படியே குறைந்தாலும், அது இன்னும் அதிகம்தான். உலகெங்குமுள்ள மக்கள் ஏன் கலக்கமடைகின்றனர், ஆர்ப்பாட்டம் செய்கின்றனர், எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கின்றனர், தங்கள் அரசுகளைக் குறை கூறுகின்றனர் என்பது புரிந்துகொள்ளக் கூடியதே. நான் உலகெங்குமிருந்து வந்திருக்கும் சில புகைப்படங்களை உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன். இது ஐரோப்பா. இந்த ப்ரான்ஸ் நாட்டு சரக்கு வாகன ஓட்டிகள், டீசல் விலையேற்றத்துக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கின்றனர். அவர்கள் சாலை மறியலில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். இது ஸ்பெயின். எண்ணெய் விலை ஏறியிருப்பதால் தங்கள் தக்காளிப் பழங்கள் எல்லாவற்றையும் சாலையில் போட்டிருக்கின்றனர். இந்தோனேசியா. அரசாங்கம் மண்ணெண்ணெயின் விலையை உயர்த்தியதைத் தொடர்ந்து ஆர்ப்பாட்டங்களும் கலவரங்களும். பாகிஸ்தான். இவர்கள் நடனமாடிக்கொண்டிருக்கவில்லை. உணவு விலை ஏற்றத்தின் காரணமாக அரசாங்கத்தின் மீது தங்களுக்கு உள்ள அதிருப்தியைக் காட்டுகின்றனர். பிலிப்பின்ஸ். அவர்கள் மக்களுக்கு மானிய விலையில் அரிசியை விற்கின்றனர். அரிசிப் பற்றாக் குறை ஏற்பட்டபோது, மக்கள் அலறியடித்துக் கொண்டு அரிசிக்கு முட்டி மோதினர். அரசாங்கம் மற்ற நாடுகளிடம் அரிசி வாங்க அலை மோதியது. உள்நாட்டில் நீண்ட வரிசைகள். பெரிய பிரச்னை.

நல்ல வேளையாக, சிங்கப்பூரில் நம்மிடம் நிறைய அரிசி உள்ளது. நீங்கள் கலவரங்களைக் காண்பதில்லை. நீங்கள் பார்ப்பதெல்லாம் வர்த்தக, தொழில் துறைத் துணையமைச்சர் ஈஸ்வரன் நம்முடைய அரிசி இருப்பைச் சோதனையிடுவதைத்தான். இருந்தபோதும், மக்கள் விலைவாசிகள் உயர்வது குறித்து அதிருப்தி அடைந்திருப்பதை நானறிவேன். இணையத்தில் சுவையான பலவற்றை நான் படித்திருக்கிறேன். சில நன்றாகவே இருந்தன. ஆனால் எல்லாவற்றையும் உங்களுக்குக் காட்ட எனக்கு நேரமில்லை. ஒன்றை மட்டும் இன்றிரவு உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன். இது கூறுகிறது, “”வாப்பியாங் ஏ! இஆர்பி பெட்ரா ப்ராங்கா வரை சென்றுவிட்டது.” இதை நான் ரேய்மண் லிம்முக்கு அனுப்பினேன். அவருக்கும் இது மிகவும் பிடித்திருந்தது என நினைக்கிறேன்.

சிங்கப்பூரர்கள் எவ்வாறு உணர்கிறார்கள், ஏன் இப்படி உணர்கிறார்கள் என்பது எனக்கு நன்கு புரிகிறது. ஆனால், நமக்கு என்ன நடக்கிறது, நாம்

அது பற்றி என்ன செய்ய முடியும், என்ன செய்ய முடியாது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளப் பகுத்தறிவுடன் நியாயமான முறையில் சிந்திக்க வேண்டும். சிங்கப்பூரில் விலைவாசி உயர்வதை நம்மால் தடுக்க முடியாது. சில முட்டைகளைத் தவிர மற்ற அனைத்து உணவுப் பொருள்களையும் நாம் இறக்குமதி செய்கிறோம். சில மீன்களும் இங்கு கிடைக்கின்றன என மா போ டான் எனக்கு நினைவுபடுத்தினார். நாம் நம் எரிபொருள் அனைத்தையும் இறக்குமதி செய்கிறோம். நம் மின்சாரம் அனைத்தும் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட எரிபொருள் அல்லது இயற்கை எரிவாயுவிலிருந்து உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. உலக விலைகள் உயரும்போது, நாம் எப்படி நம் பெட்ரோல் விலைகளை, நம் டீசல் விலைகளை, நம் மின்சார விலைகளை உயர்த்தாமல் அப்படியே வைத்திருக்க முடியும்? அவ்வாறு செய்ய முடியாது. வெள்ளி (டாலர்) அளவில் உங்கள் சம்பளம் குறையவில்லை. ஏனெனில் பெரும்பாலான ஊழியர்கள் இந்த ஆண்டு போன ஆண்டைக் காட்டிலும் கூடுதல் வெள்ளி ஈட்டுகிறார்கள். போன ஆண்டு நல்ல ஆண்டாக இருந்தது. மக்களுக்கு நல்ல சம்பள உயர்வு கிடைத்தது. நல்ல போனஸ் கிடைத்தது. எனவே உங்களுக்கு அதிக வெள்ளி கிடைத்தது. ஆனால் நீங்கள் அந்த வெள்ளியைச் செலவிடும்போது, அதன் வாங்கும் சக்தி சுருங்கியிருப்பதைக் கண்டீர்கள். பண வீக்கத்தின் விளைவாக, உங்கள் சம்பள உயர்வின் ஒரு பகுதி உங்களுக்குக் கிடைத்தது, அதன் மற்றொரு பகுதி நமக்கு எண்ணெய் விற்பவர்களுக்குச் சென்றது. எனவே, இதை எளிமையாகச் சொன்னால், உலகின் எண்ணெய் உற்பத்தியாளர்கள் பணக்காரர்களாகியுள்ளார்கள். ரஷியர்களும் அரபுக்காரர்களும் பணக்காரர்களாகியுள்ளார்கள். எனவே, சிங்கப்பூரைப் போன்ற உலகின் எண்ணெய்ப் பயனீட்டாளர்கள், சற்று ஏழைகளாகிவிட்டார்கள். இதுதான் நிலைமை. அவர்கள் பணம் சேர்த்து விட்டார்கள். நாம் பணத்தை இழந்துவிட்டோம். இது எப்படி நடந்தது? பணத்தை உங்களிடமிருந்து பறித்துக் கொள்வதன் மூலம் அல்ல, நீங்கள் உங்கள் பணத்தைச் செலவிடும்போது அதன் வாங்கும் சக்தியைச் சிறிது சுருங்கச் செய்வதன் மூலம்.

விலைவாசி உயர்வதைத் தடுக்க அரசாங்கம் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என சிங்கப்பூரர்கள் விரும்புகின்றனர். விலைகள் நிலையாக இருக்க உத்தரவிட வேண்டும், அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும், அவற்றை உயர விடக் கூடாது என விரும்புகின்றனர். சில அரசுகள் அவ்வாறு செய்ய முயல்கின்றன. ஆனால் மானியங்களுக்குப் பெரும் தொகை செலவிட வேண்டும். இவ்வாறு செய்ய முயலும் அரசுகள் அனைத்தும் மிகக்

கடுமையான பிரச்னையை எதிர்நோக்குகின்றன. எண்ணெயையும் எரிவாயுவையும் உற்பத்தி செய்யும் நாடுகளும் கூட இதைத் தொடர்ந்து செய்யச் சிரமப்படுகின்றன. மலேசியாவைப் பாருங்கள். அவர்கள் எண்ணெய்க்கு மானியம் அளிக்கின்றனர். ஆனால் என்ன நடக்கிறது? எண்ணெய் நிரப்ப சிங்கப்பூரர்கள் ஜோகூர் பாருவுக்குச் செல்கின்றனர். தாய் நாட்டவர் எல்லையைக் கடந்து கெடாவுக்கு எண்ணெய் நிரப்பச் செல்கின்றனர். அதிகபட்சப் பலன் பெற, வாகனப் பெட்ரோல் டாங்கில் மட்டுமின்றி, லாரியில் சிறப்புத் தொட்டி ஒன்றை வைத்து அதிலும் நிரப்பிக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் எண்ணெய் உற்பத்தியாளர்கள். அண்மையில் அவர்கள் தங்கள் மானியங்களைக் குறைத்து விலைகளை உயர்த்த வேண்டியிருந்தது. மலேசியாவோடு, மற்றொரு எண்ணெய் உற்பத்தி நாடான இந்தோனேசியாவும் இதைச் செய்தது. சீனா சிறிது எண்ணெயை உற்பத்தி செய்கிறது. இந்தியாவில் எண்ணெய் இல்லை. ஆனால் அவர்கள் மானியம் அளிக்கின்றனர். இது ஏற்கத்தக்கதல்ல. நாம் அவ்வாறு செய்ய முடியாது. ஆனால் நாம் சிங்கப்பூரர்களுக்கு உதவ முடியும். நாம் சிங்கப்பூரர்களுக்கு உதவும் வழிமுறை என்னவென்றால், மின்சாரக் கட்டணங்கள் உயர அனுமதிக்கிறோம், ஆனால், யூ-சேவ் எனப்படும் பயனீட்டுக் கட்டணச் சேமிப்பு மூலம் உங்கள் சிங்கப்பூர் கணக்குகளில் பணம் போடுகிறோம். வசதி குறைந்த குடும்பங்களுக்கு, மூவறை, ஈரறை வீட்டுக் குடும்பங்களுக்குக் கூடுதல் யூ-சேவ் கொடுக்கிறோம். நாங்கள் உங்களுக்கு நேரடியாக உதவுகிறோம் என்பதே இதன் பொருள். ஏனெனில் யூ-சேவ் என்பது உண்மையில் ரொக்கப் பணம். உங்கள் கணக்கில் அந்தப் பணத்தை வரவு வைக்கிறோம். அதை எப்படிச் செலவிடுகிறீர்கள் என்பது உங்களைப் பொறுத்தது. நீங்கள் அதை மின்சாரக் கட்டணத்திற்குப் பயன்படுத்தினால், உங்கள் கட்டணப் பட்டியலைச் செலுத்த அது உங்களுக்கு உதவுகிறது. நீங்கள் மின்சாரத்தைக் குறைவாகப் பயன்படுத்தினால், இந்தப் பணம் அதிக காலத்திற்குத் தாக்குப் பிடிக்கும். ஆனால், இது ஒரு கணிசமான தொகை. ஏனெனில், மூன்று அறை மற்றும் அதைவிடச் சிறிய வீட்டுக் குடும்பங்களுக்கு, இது 3 முதல் 6 மாதங்கள் வரையிலான பயனீட்டுக் கட்டணங்களுக்குச் சமமான மதிப்புடைய தொகை. எனவே இது கணிசமான தொகை. நாங்கள் உதவ முடியும். ஆனால் சரியான வழியில் நாங்கள் உதவ வேண்டும். இந்த ஆண்டு சிங்கப்பூரர்களுக்கு உதவ நாங்கள் அதிகம் செய்திருக்கிறோம்.

சென்ற ஆண்டு, குறிப்பாக விலைவாசி உயரத் தொடங்கிய சமயத்தில், நாங்கள் இந்தப் பணவீக்கம் அதிகரிக்கும் என்பதை முன்கூட்டியே

உணர்ந்தோம். சிங்கப்பூரர்கள் கவலையடைவார்கள் என்பதை அறிவோம். அவர்களுக்கு உதவ நாம் என்ன செய்ய முடியும், அவர்களுக்கு ஆறுதலளிக்க நாம் என்ன செய்ய முடியும் என்பதைத் திட்டமிடத் தொடங்கினோம். வரவு செலவுத் திட்டம் வந்தபோது, நல்ல வேளையாகச் சென்ற ஆண்டில் நமக்கு உபரி இருந்தது. வரவுசெலவுத் திட்டத்தில், எல்லா சிங்கப்பூரர்களுக்கும், ஆனால் குறிப்பாக, நடுத்தர வருமானப் பிரிவினருக்கும் அதைவிடக் கூடுதலாகக் குறைந்த வருமானப் பிரிவினருக்கும் வசதியற்றவர்களுக்கும் உதவ எங்களால் கணிசமாக விநியோகிக்க முடிந்தது. எனவே, நாம் வளர்ச்சி ஈவுகள், மெடிசேவ் பணம் நிரப்புதல்கள், பயனீட்டுச் சேமிப்பு முதலியவற்றைப் பெற்றோம். எத்தனையோ நடவடிக்கைகள். நீண்ட பட்டியல். ஆனால் எல்லாம் உதவி தேவைப்படுவோருக்கு உதவி அளிப்பதற்காக செய்யப்பட்டது.

வரவுசெலவுத் திட்டம் தவிர, வசதி குறைந்தவர்களுக்கு உதவ நம்மிடம் மேலும் பல திட்டங்கள் உள்ளன. குறைந்த வருமானப் பிரிவினருக்கு, அவர்களுடை வருமானத்தையும் சேமிப்புகளையும் உயர்த்துவதற்கு நம்மிடம் வேலைநலன் திட்டம் உள்ளது. இந்த ஆண்டின் தேசியச் சம்பள மன்றக் கூட்டத்தில், குறைந்த வருமானப் பிரிவினருக்கு நாங்கள், ஒரே தடவையிலான சிறப்புத் தொகை ஒன்றை வழங்கினோம். நாங்கள் இதைப் பரிந்துரைத்தோம். பல முதலாளிகள் இதை வழங்கியிருக்கின்றனர். ஏனெனில் இந்த ஆண்டில் அவர்களுக்கு நெருக்கடி இருக்கும் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். திக்கற்றவர்களுக்கு கூடுதல் அரசாங்க உதவித் தொகை கிடைக்கிறது. இந்த ஆண்டில் இது உயர்த்தப்பட்டது. இப்போது இது நபர் ஒருவருக்கு \$330 என நினைக்கிறேன். நம்மிடம் கொம்கேர் எனப்படும் சமூகப் பராமரிப்பு நிதி உள்ளது. மெடிஃபண்ட் உள்ளது. ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கு மத்திய சேம நிதி வட்டியை உயர்த்தியுள்ளோம். சென்ற ஆண்டி இங்கு தேசிய தினக் கூட்டத்தில் நாம் விவாதித்தவற்றுள் ஒன்று இது. உங்கள் இருப்பிலுள்ள முதல் \$60,000-க்கு ஒரு விழுக்காடு கூடுதல் வட்டி. இது இந்த ஆண்டு நடப்புக்கு வரும். உங்கள் முதுமைக் காலத்தில் உங்கள் ம.சே.நி சேமிப்பின் மதிப்பைப் பேணிக்காக்க இது உதவும். எனவே ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும். இளையவர்களுக்கும், அவ்வளவு இளமையாக இல்லாத ஆனால் இன்னும் அவ்வளவாக வயதாகி விடாதவர்களுக்கும் உதவியாக இருக்கும். ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது, இந்த ஆண்டு அரசிடமிருந்து \$3 பில்லியன் கிடைக்கிறது. இது ஒரு சிறிய தொகை அல்ல என நினைக்கிறேன்.

அவ்வளவு ஏழையாக இல்லாத, ஆனால் அவ்வளவு வசதியானவர்களாகவும் இல்லாத சிங்கப்பூரர்கள் பலர், தாங்கள் நெருக்குதலுக்கு உள்ளாகியிருப்பதான உணர்கிறார்கள் என்பதை நானறிவேன். நடுத்தர வருமான சிங்கப்பூரர்கள். இவர்கள், இடையீட்டு ரொட்டியில் நடுவில் இருக்கும் உணவுப் பொருளைப் போல் தாங்களும் நடுவிலே சிக்கிக் கொண்ட பிரிவினராக இருப்பதுபோல் உணர்கிறார்கள். ஆனால் யார் இந்த நடுவிலுள்ள பிரிவினர் எனக் கேட்டால், ஓரளவு கீழே உள்ளவர்களிலிருந்து ஓரளவு உயரத்தில் உள்ளவர்கள் வரை, ஒரு பெரிய பிரிவினர் இவர்கள். இவர்களை நாங்கள் மறந்துவிடவில்லை. வளர்ச்சி ஈவுகளை நாங்கள் இவர்களுக்கும் வழங்குகிறோம். அவர்களுடைய கல்விச் செலவுக்கு உதவுகிறோம். எடுத்துக்காட்டாக, பலதொழில் கல்லூரி மற்றும் பல்கலைக்கழக உபகாரச் சம்பளங்கள் அவர்களுக்கு விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. எனவே, மாணவர்களில் ஒரு பெரிய விகிதத்தினர் இப்போது உபகாரச் சம்பளங்களுக்குத் தகுதி பெற்றிருக்கிறார்கள். பள்ளி செல்லும் வயதான அனைத்துப் பிள்ளைகளுக்கும் உயர்நிலைக்குப் பிந்திய கல்விக் கணக்குகளில் பணம் நிரப்பியிருக்கிறோம். இதில் நடுத்தரப் பிரிவினரும் அடங்குவார்கள். இது ஒரு பெரிய தொகை.

நடுத்தர வருமானப் பிரிவினர் கல்விக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கிறார்கள் என்பதை நானறிவேன். சேமிப்பைப் பெருக்குவதற்கு இது ஒரு வழி. எனவே, உங்கள் பிள்ளைகள் பலதொழில் கல்லூரிக்கு அல்லது பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்லும்போது, அந்தச் சேமிப்பு அங்கிருக்கும். ஆனால் மொத்தத்தில், நம் நடுத்தர வருமானப் பிரிவினருக்கு உதவுவதற்கான நம்முடைய மிக முக்கிய உத்தி நம் வரிகளைக் குறைவாக வைத்திருப்பதுதான். இது உங்கள் சுமையைக் குறைந்தபட்சமாக்கும். நீங்கள் நம் தனி நபர் வருமான வரிகளைப் பார்த்தால், உண்மையில் பெரும்பாலான மற்ற நாடுகளைக் காட்டிலும் குறைவாக இருக்கின்றன. நடுத்தர வருமானச் சிங்கப்பூரர்களைப் பொறுத்தவரை, உண்மையில் இது ஹாங்காங்கைக் காட்டிலும் கூட மிகக் குறைவு. அதோடு, வரவு செலவுத் திட்டத்தில், நடுத்தர வருமானப் பிரிவினரை இலக்காகக் கொண்டு, தாராளமான 20 விழுக்காட்டுத் தனி நபர் வருமான வரிக் கழிவையும் இந்த ஆண்டு வழங்கினோம். இதனால் நமக்கு ஏறக்குறைய \$400 மில்லியன் செலவு. நீங்கள் சரியான கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால், நாங்கள் நடுத்தர வருமானப் பிரிவுச் சிங்கப்பூரர்களுக்கு உதவ நிறையச் செய்துள்ளோம் என நினைக்கிறேன்.

நடுத்தர வருமானப் பிரிவுச் சிங்கப்பூரர்கள் அதிகம் கவலைப்படும் ஒரு

விஷயம் இருப்பதை நானறிவேன். இது கார்கள் பற்றியது. கார் தொடர்பான வரிகளை அரசாங்கம் மிகக் கவனமாக ஆராய்கிறது. ஒரு காலத்தில் கார் தொடர்பான வரிகள் கார் உரிமையாளர்களுக்கு - இவர்களில் பலர் நடுத்தர வருமானப் பிரிவினர் - ஒரு பெரிய சுமையாக இருந்ததை நான் ஏற்றுக்கொள்வேன். நம் கார் உடைமை வரிகள் மிக அதிகமாக உயர்ந்துவிட்டிருந்தன. நாம் கார்களின் எண்ணிக்கையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. ARF எனப்படும் கூடுதல் பதிவுக் கட்டணத்தை, கலால் வரியை உயர்த்தினோம். எத்தனையோ அம்சங்கள். ஒவ்வொரு காருக்குமான மொத்த வரி மிக அதிகமாக இருந்தது. பொருத்தமற்று இருந்தது. எனவே சில ஆண்டுகளுக்கு முன் என் தலைமையில் பொருளியல் மறு ஆய்வுக் குழு அமைக்கப்பட்டபோது இது பற்றி நாங்கள் விவாதித்தோம். உரிமை வரிகள், ARF, கலால் வரி போன்ற பல வரிகளைக் குறைக்க உதவும் வகையில் உரிமையிலிருந்து பயன்பாட்டுக்கு மாறும் ஒரு பெரிய கொள்கை மாற்றத்தைச் செய்யத் தீர்மானித்தோம். வாகன உரிமைச் சான்றுகள் மேலும் கட்டுபடியானவையாக இருப்பதற்கு நாம் மேலும் அதிக வாகன உரிமைச் சான்றுகளை வழங்கலாம். இதனால் மேலும் அதிகமானவர்களுக்கு கார்கள் கட்டுபடியானவையாக இருக்கும். ஆனால் இந்த நல்ல விஷயங்களை எல்லாம் செய்ய, நாம் இஆர்பி எனப்படும் மின்னியல் சாலைக் கட்டணங்களை உயர்த்த வேண்டும். அப்போதுதான் சாலைகளில் போக்குவரத்து நெரிசல்களை நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியும்.

உண்மையில் இதன் மீது நாங்கள் தீர்மானமாக நடவடிக்கை எடுத்துள்ளோம். உங்களுக்கு நான் சில புள்ளி விவரங்களைக் காட்டுகிறேன். ஒரு வரைபடத்தின் வழி இதைக் காட்டினால் இன்னும் எளிதாக இருக்கும். நீங்கள் நாம் நடவடிக்கை எடுக்கத் தொடங்கிய 2000ஆம் ஆண்டுடன் இப்போது நாம் இருக்கும் நிலைமையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், நாம் எவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறோம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். 2000-ல், வாகனம் தொடர்பான வரிகள் மூலம் அரசு S\$6 பில்லியன் வசூலித்தது. S\$6 பில்லியன் என்பது மிகப் பெரிய தொகை. அந்த ஆண்டில் நாம் வசூலித்த ஜிஎஸ்டி தொகையைப் போல் இரண்டு அல்லது மூன்று மடங்கு இது. ஆனால் நாம் 2008-க்குள் கொள்கையை மாற்றிவிட்டதால், இந்தத் தொகை குறைந்துள்ளது. பாதியாகியுள்ளது. S\$3 பில்லியன். எனவே, நாங்கள் சிங்கப்பூரர்களுக்குச் சுமார் S\$3 பில்லியன் மதிப்புள்ள வரிகளைச் சேமிக்க வழி செய்துள்ளோம். இதில் எல்லாம் சேர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் இதைச் செய்ய நாம் இஆர்பி-யை உயர்த்த வேண்டும். எந்த அளவுக்கு? 2000-ல், மொத்த இஆர்பி S\$80 பில்லியன் தான். இந்தப் பட்டையின்

உச்சியிலுள்ள சின்னஞ்சிறு வெள்ளிப் பகுதி. இந்த ஆண்டு, இஆர்பி-யில் நிறைய மாற்றங்கள் செய்த பிறகு, நாம் இதை இரட்டிப்பாக்கியுள்ளோம். இது இப்போது S\$160 மில்லியன். ஆனால் வசூலிக்கப்பட்ட மொத்தக் கார் தொடர்பான வரிகளுடன் ஒப்புநோக்க இன்னமும் இது மிகக் குறைவே. இருந்தபோதும், நாம் வசூலித்த வரிகளை இந்த அளவுக்குப் பெரிதும் குறைத்துள்ளோம். இது சிங்கப்பூரர்களுக்குப் பெரிய சேமிப்பு. இந்த சேமிப்புகளின் காரணமாக, இப்போது மேலும் அதிகக் குடும்பங்கள் கார் வைத்துக் கொள்ள முடிகிறது. 2000-ல், சுமார் 320,000 குடும்பங்கள் கார் வைத்திருந்தன. அன்றிலிருந்து, கடந்த 8 ஆண்டுகளில், இந்த எண்ணிக்கை உயர்ந்துள்ளது. இப்போது 430,000 குடும்பங்கள் கார் வைத்திருக்கின்றன. இது ஏறக்குறைய மூன்றில் ஒரு பங்கு கூடுதல். அதாவது கூடுதலாகச் சுமார் 100,000 குடும்பங்கள். இதைச் செய்ய முயல்வது பயன்மிக்க ஒன்றாகவே இருக்கும். ஏனெனில், சிங்கப்பூர்க் குடும்பங்கள் பல கார் வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்றன. அவர்களில் மேலும் பலர் கார் வாங்க நம்மால் உதவ முடிந்துள்ளது. இதை நாம் எவ்வாறு செய்ய முடிந்தது? வாகன வரிகளைக் குறைப்பதன் மூலம். இதை நாம் எவ்வாறு செய்ய முடிந்தது? இதோ இந்த வெள்ளைப் பகுதியான இஆர்பி-யை உயர்த்துவதன் மூலம். இது மொத்த வளர்ச்சி எண்ணிக்கையின் அளவிலானது. பில்லியன் கணக்கில். ஆனால் தனியாக ஒரு கார் வாங்கினால், ஒரு குடும்பம் ஒரு கார் என்ற அளவில் பார்த்தால், உங்களால் இந்த வித்தியாசத்தைப் பார்க்க முடியும். எனவே நான் இங்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, 1.6 லிட்டர் காரான டொயோட்டா கோரோலாவைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளேன். 2000ஆம் ஆண்டில் இது இருந்தது. இந்த ஆண்டிலும் உள்ளது. 2000-ல் இதை வாங்க எவ்வளவு செலவாகியிருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள்? S\$110,000. இந்த ஆண்டு இதே கார் \$64,000 ஆகக் குறைந்துள்ளது. உண்மையில் விற்பனையாளர் இது முந்தியதைக் காட்டிலும் சிறந்த கார் எனக் கூறுவார். இந்த விலை குறைந்ததற்கு முக்கியக் காரணம், அரசு வரிகள் குறைக்கப்பட்டதே. ஏனெனில் OMV எனப்படும் வெளிச் சந்தை மதிப்பு ஏறக்குறைய அதே அளவாகத்தான் உள்ளது. முன்பு சுமார் S\$19,000. இப்போது \$16,000. எனவே அடிப்படையில், அரசு வரிகள் கார்களை மேலும் கட்டுபடியானவையாக ஆக்கியுள்ளன. இதன் விளைவு என்னவென்றால் இப்போது நம்மிடையே மேலும் அதிகக் கார்கள் உள்ளன. வீவக கார்ப்பேட்டைகள் நெரிசல் மிக்கவையாவதிலும் சாலைகளிலும் இதைக் காணலாம். எனவே, இதன் காரணமாக நாம் இந்த ஆண்டு இஆர்பி கட்டணங்களை உயர்த்த வேண்டியிருந்தது.

இந்த இஆர்பி கட்டணங்களால் பலர் அதிருப்தி அடைந்திருப்பதை நானறிவேன். ஆனால் நாம் ஒட்டுமொத்த நிலவரத்தைக் காண வேண்டும். ஏனெனில், உண்மையில் இந்த இஆர்பி கட்டணங்கள் சிங்கப்பூரர்கள் பலனடையச் செய்வதற்கு நமக்கு உதவுகின்றன. உங்கள் மீதான சுமையைக் குறைத்து மேலும் பல சிங்கப்பூரர்கள் கார்கள் வாங்க இது உதவியுள்ளது. எனவே, நாங்கள் இந்த ஆண்டு மாற்றங்களைச் செய்ய வேண்டியிருந்த போது, சிங்கப்பூரர்கள் மீதான சுமையை அதிகரிக்காமல் இதை எப்படிச் செய்வது என்பதை நாங்கள் மிகக் கவனமாக ஆராய்ந்தோம். இஆர்பி திட்டத்தைத் தயாரித்தோம். இது இஆர்பி கட்டணங்களை உயர்த்துவது அல்லது மேலும் அதிகக் கட்டண வாயில்களை அமைப்பது மட்டுமல்ல. ஆனால் அதே வேளையில் அதற்கு ஈடுகட்ட சாலை வரியைக் குறைப்பதும் மொத்தத்தில் செலவுகளைக் குறைப்பதும் ஆகும். இது எப்படிச் செயற்படுகிறது என்பதை உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன். இந்தத் திட்டத்திற்கு முன், மீண்டும் 1.6 லிட்டர் காரை, டொயோட்டாவை அல்லது வேறு ஏதாவது ஒன்றை எடுத்துக் கொள்வோம். இத்திட்டத்துக்கு முன், இஆர்பி \$122 ஆக இருந்தது. இத்திட்டத்துக்குப் பின் ஏறக்குறைய \$200 ஆக உயர்ந்துள்ளது. இது அச்சுறுத்துவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால், உண்மையில் இதை நீங்கள் செலுத்த வேண்டிய திருத்தியமைக்கப்பட்ட சாலை வரியுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். முன்பு நீங்கள் சாலை வரியாக \$874 செலுத்தினீர்கள். இப்போது இது \$744 ஆகக் குறைந்துள்ளது. எனவே, நிகர விளைவு என்னவெனில், இஆர்பி மாற்றங்களினால் நீங்கள் அதிகப் பணம் செலவிடவில்லை. மாறாகப் பணத்தைச் சேமிக்கிறீர்கள். எவ்வளவு? கணக்கிட்டுப் பார்ப்போம். இஆர்பி ஏற்றம் \$76; சாலை வரிக் குறைப்பு \$130; நிகரச் சேமிப்பு \$54. எனவே, இத்திட்டத்தின் மூலம் மொத்தத்தில் நிகரச் சேமிப்பு உள்ளது. எனவே நாங்கள் சிங்கப்பூரர்கள் மீதான சுமையை உயர்த்திவிடவில்லை. உண்மையில் நாங்கள் சிங்கப்பூரர்கள் மீதான சுமையை ஓரளவு குறைத்திருக்கிறோம். பிரச்னை என்னவென்றால், மக்கள் தாங்கள் எவ்வளவு சாலை வரி செலுத்துகிறோம் என்பதை உணருவதில்லை அல்லது நினைவில் வைத்திருப்பதில்லை. சென்ற ஆண்டு எவ்வளவு செலுத்தினோம் என்பதையும் நினைவில் வைத்திருப்பதில்லை. சில வேளைகளில் அவர்கள் தாங்களே சொந்தமாக அதைச் செலுத்துவதில்லை. நான் ஒரு பெண் காரோட்டியிடம் அவர் போன ஆண்டு எவ்வளவு சாலை வரி செலுத்தினார் எனக் கேட்டேன். ஏனெனில் அவர் தாம் கடந்து சென்ற இஆர்பி கட்டண வாயில்கள் பற்றியும் தாம் செவிமடுத்த பீப் ஒலி பற்றியும் குறை கூறினார். அவர் சிறிது நேரம் யோசித்துப் பார்த்துவிட்டு என்னிடம் கூறினார், “எனக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. என் கணவரைக் கேட்க வேண்டும்”.

ஏனெனில் இந்த வரியை அவர் செலுத்தவில்லை. அவருடைய கணவர் செலுத்தினார். அந்தக் கணவர் அதைச் செலுத்தியபோது கூட, இந்த ஆண்டு அது குறைந்திருப்பதை உணர்ந்திருப்பாரா என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. மேலும், அந்தக் கணவர் அதைச் செலுத்தும்போது, பீப் ஒலி கேட்பதில்லை. ஆனால் மனைவி காரை ஓட்டிச் செல்லும்போது, ஒவ்வொரு கட்டண வாயிலிலும் இந்த ஒலி கேட்கும். எனவே. இதுதான் பிரச்னை. மக்கள் அதிருப்தியடைந்திருப்பதற்கு இதுவும் காரணம் என எண்ணுகிறேன். எனவே இவற்றைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்ட வேண்டும். உண்மையில் நடுத்தர வருமானப் பிரிவுச் சிங்கப்பூரர்கள் அரசாங்கக் கொள்கைகள் மூலம் பலனடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொள்ளச் செய்ய வேண்டும்.

ஆனால் நாங்கள் சாலை வரியையும் காரோட்டிகளையும் பற்றி மட்டும் சிந்திக்கவில்லை. ஏனெனில் இவை எல்லாவற்றின் நோக்கமும் அனைத்து சிங்கப்பூரர்களுக்கும் உகந்த ஓர் அமைப்புமுறையைப் பெற்றிருப்பதே. இதற்கு நம் பொதுப் போக்குவரத்து மேம்படுத்தப்பட வேண்டும். எனவே இஆர்பியை உயர்த்தும் அதே வேளையில் நாங்கள் மேலும் அதிக ரயில் பாதைகளை அமைக்கிறோம். மேலும் அதிக ரயில்கள் ஓடுகின்றன. வாரமொன்றுக்குக் கூடுதலாகச் சுமார் 800 பயணங்கள். எனவே காத்திருக்கும் நேரங்கள் குறைந்துள்ளன, உச்ச நேர நெரிசல் குறைந்துள்ளது. பஸ் சேவைகள் மேம்பட்டு வருகின்றன. மாறிச் செல்வதை மேலும் வசதியானதாகவும் மலிவானதாகவும் ஆக்குகிறோம். ஏனெனில் மாற்றக் கழிவுகள் அதிகரிக்கப்படும். எனவே, நாங்கள் பலவற்றையும் செய்கிறோம். எனினும், இறுதியில் அமெரிக்காவைப் போன்று சிங்கப்பூரிலும் ஒவ்வொரு குடும்பமும் கார் வைத்திருக்கும் நிலையை நாம் ஏற்படுத்த முடியாது. அது சாத்தியமல்ல. ஆனால் நாம் செய்யக் கூடியது, சாலைகளில் சரளமான போக்குவரத்தும் அனைவருக்குமான ஒரு முதல்தரப் போக்குவரத்து முறையும் இருக்குமாறு செய்வது.

கார்களையும் பொதுப்போக்குவரத்தையும் தவிர, நாம் பொதுமக்களின் விரிவான தேவைகளிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். மக்கள் எதைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறார்கள் என்பதை நீங்கள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் மக்கள் சந்திப்புக் கூட்டங்களுக்கு உதவி கேட்டு வருவோரின் பிரச்னைகளை வைத்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நானும் அவ்வப்போது மக்கள் சந்திப்புக் கூட்டங்களை நடத்துகிறேன். நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் வழக்கமாக நடத்துகிறார்கள். நாங்கள் என்ன பார்க்கிறோம் என்பதை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல முடியும்.

கடந்த பொருளியல் மந்தத்தின்போது இருந்ததுபோல் வேலை தேடுவோர் அவ்வளவாக இல்லை. ஏனெனில் இப்போது வேலைகள் நிறைய உள்ளன. சிலர் சிரமப்படுகின்றனர். ஆனால் அவர்களுக்கு உதவ நம்மிடம் பல திட்டங்கள் உள்ளன – பற்றுச் சீட்டுகள் உள்ளன, கொம்கேர் எனப்படும் சமூகப் பராமரிப்பு நிதி உள்ளது, சிசிசி திட்டங்கள் உள்ளன, சிடிசி திட்டங்கள் உள்ளன. சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். சிலவற்றைப் பற்றிச் சற்று முன் பேசினேன். ஆனால் நடாளுமன்ற உறுப்பினரிடம் உதவி நாடி வருவோரிடையே ஒரு கவலையூட்டும் போக்கு தென்படுகிறது. மேலும் மேலும் அதிகமானோர் வீவக வாடகை வீடுகளை நாடுகின்றனர். ஒரே ஆண்டில், விண்ணப்பதாரர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்து மும்மடங்காகியுள்ளது. இப்போது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை நாடி வருவோரில் இவர்கள்தாம் பெரும் பகுதியினர். அதாவது வாடகை வீடுகளை நாடி வருவோர். இதற்குப் பற்பல காரணங்கள் உள்ளன. வீவக மேலும் அதிக வாடகை வீடுகளைக் கட்டி வருகிறது. ஆனால் நீங்கள் விண்ணப்பங்களை ஆராய்ந்தால், வாடகை வீடுகளுக்கு விண்ணப்பிக்கும் எல்லோருமே உண்மையிலேயே வசதி குறைந்தவர்கள் அல்ல. வீவக என்னிடம் சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் கொடுத்தது. ஒன்றை உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். 60 வயது மாது ஒருவர் வாடகை வீட்டுக்கு விண்ணப்பித்தார். அவருக்கு மூன்று பிள்ளைகள். அவர்களில் இருவர் தனியார் வீடுகளில் வசிக்கின்றனர். பிள்ளைகள் இவ்வாறு எழுதியிருந்தார்கள், “கவலைப்பட வேண்டாம், எங்கள் அன்னையைப் பார்த்துக் கொள்ள நாங்கள் கூட்டாக ஒரு பணிப்பெண்ணை அமர்த்துவோம். தயவு செய்து அவருக்கு ஒரு வாடகை வீடு கொடுக்க முடியுமா?” குடும்பங்களுக்கு அவர்களுக்கே உரிய பிரச்சனைகள் உள்ளன என நினைக்கிறேன். இல்லையெனில் அவர்கள் உதவி கேட்டு நாடாளுமன்ற உறுப்பினரையோ வீவகவையோ போய்ப் பார்க்க மாட்டார்கள். ஆனால் இத்தகைய பிரிவினருக்கு வாடகை வீடுகள் தான் சரியான தீர்வு என நான் நினைக்கவில்லை. மாறாக அவர்கள், வேறு மாற்று வழிகளை ஆராய வேண்டும். அவர்கள் ஓர் அறையை வாடகைக்கு விடலாம் அல்லது முழு வீட்டையுமே வாடகைக்கு விட்டுவிட்டுத் தங்கள் பிள்ளைகளுடன் வசிக்கலாம். இரண்டு அறை, மூன்று அறை வீடுகளுக்கான குத்தகையைத் திருப்பி வாங்கிக் கொள்ளும் திட்டம் வரவிருக்கிறது. இது அடுத்த ஆண்டு நடப்புக்கு வரும். அல்லது அவர்கள் தங்கள் வீட்டை விற்றுவிட்டு இன்னும் சிறிய வீட்டுக்கு அல்லது ஸ்டுடியோ அடுக்குவீட்டுக்கு மாறலாம். இது குறுகிய குத்தகைக் காலமுடையது என்பதால் அவர்களுக்குக் கையில் ரொக்கமாகச் சிறிது பணம் கிடைக்கும். எனவே, அவர்கள் தங்கள் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணப் பல வழிகள் உள்ளன. ஆனால் நாம் இந்த வாடகை வீட்டுப் பிரச்சனையைச் சமாளிக்க வேண்டும்

என நினைக்கிறேன். தேசிய வளர்ச்சி அமைச்சம் வீவகவும் வாடகை வீட்டுத் திட்டத்தை மறு ஆய்வு செய்வார்கள். அப்போதுதான், இந்த வீடுகள் தேவைப்படும் மக்களுக்கு, வருமானம் இல்லாததோடு சொத்துக்களும் குடும்ப ஆதரவும் இல்லாத, உண்மையாகவே வசதி குறைந்த குடும்பங்களுக்கு நாம் ஒரு நல்ல பாதுகாப்பு வலையை வைத்திருக்க முடியும்.

நான் இதுவரை, ஏழைகளைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன், நடுத்தர வருமானப் பிரிவினரைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன், வாடகை வீட்டு வசதி தேவைப்படுவோரைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன். மிகப் பெரும்பான்மையான சிங்கப்பூரர்களுக்கு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் விரிவான திட்டங்களை வழங்கியிருக்கிறோம் என நினைக்கிறேன். தங்களுக்கு எவ்வளவு கிடைக்கிறது என்பதைப் பெரும்பாலோர் உணர்வதில்லை. நான் என்னுடைய சீன உரையில் சற்று முன் கூறியதுபோல், நீங்கள் ஒரு மூவறை வீட்டை எடுத்துக் கொண்டால், ஒரு குறைந்த வருமானக் குடும்பம், வேலை செய்யும் ஒரு பிள்ளை உடைய முதிய தம்பதியர் என்று வைத்துக் கொள்வோம், மொத்தத்தில் அவர்களுக்கு இந்த ஆண்டு அரசாங்கத்திடமிருந்து \$5,000 கிடைக்கும். இது அவர்களுடைய வாழ்க்கைச் செலவில் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய எந்த ஏற்றத்தைக் காட்டிலும் அதிகம். நீங்கள் ஒரு நடுத்தர வருமானக் குடும்பத்தை எடுத்துக் கொண்டால், 5 அறை வீடு, இரண்டு பிள்ளைகளை உடைய வேலை செய்யும் நடுத்தர வயதுப் பெற்றோர்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம், அவர்களுக்குக் கிடைப்பதும் ஒரு சிறிய தொகையல்ல. அவர்களுக்கு சுமார் \$3,400 கிடைக்கிறது. அவர்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய தனி நபர் வருமான வரிக் கழிவு இதில் சேர்க்கப்படவில்லை. எனவே, சிங்கப்பூரர்களுக்கு உதவ நாம் நியாயமான அளவு செய்திருக்கிறோம் என நினைக்கிறேன். ஆனால் பண வீக்கம் எதிர்பார்த்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாக உயர்ந்துள்ளது. குறிப்பாக மின்சார மற்றும் எரிபொருள் விலைகள். பொருளியலும் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் தோற்றமளித்ததைக் காட்டிலும் அதிக நிச்சயமற்ற தன்மையுடன் உள்ளது. எனவே, வரவு செலவு நிலவரத்தை ஆராய்ந்த பின், நாம் இன்னும் சிறிது கூடுலாகச் செய்யலாம் என எண்ணுகிறேன்.

அக்டோபர் முதல் தேதியன்று வளர்ச்சி ஈவுகளின் இரண்டாவது தவணை வருகிறது. நாங்கள் இதை 50 விழுக்காடு அதிகரிப்போம். அதோடு, எரிபொருள், மின்சாரக் கட்டணம் இப்போது அதிகம் ஏறியிருக்கிறது. சிலருடைய கட்டணப் பட்டியல் தொகை 100 விழுக்காடு அல்லது அதற்கு

மேலும் கூட அதிகரித்துள்ளது. எனவே, இந்த ஆண்டுக்கான யு-சேவ் எனப்படும் பயனீட்டுக் கட்டணச் சேமிப்பையும் 50 விழுக்காடு உயர்த்துவோம். இதன் மூலம், நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட 3-அறை வீட்டுக் குடும்பம் ஒன்று, மொத்தத்தில் சுமார் \$500 கூடுதலாகப் பெறும். 5-அறை வீட்டுக் குடும்பம் ஒன்று, மொத்தத்தில் சுமார் \$200 கூடுதலாகப் பெறும். மொத்தத்தில், இதனால் அரசிற்கு \$250 மில்லியன், அதாவது கால் பில்லியன் வெள்ளி செலவு ஏற்படும். நாங்கள் செய்யும் மற்ற அனைத்துடனும் இதைக் கூட்டினால், அது இந்தக் காலகட்டத்தைக் கடக்க சிங்கப்பூரர்களுக்கு உதவும் என நினைக்கிறேன். ஆனால், தயவு செய்து இத்தகைய அன்பளிப்புகள் மட்டும் இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்த்துவிடும் என்று நினைக்காதீர்கள் எனக் கூறுவேன். நம்மால் எல்லா நேரத்திலும் இவ்வாறு அன்பளிப்புகளைக் கொடுக்க முடியாது. அதோடு நமக்கு நாமே இவ்வாறு அன்பளிப்புகள் கொடுப்பது எண்ணெய் உற்பத்தியாளர்களைப் பணக்காரர்களாக்கி நம்மை ஏழைகளாக்கும் பிரச்சனையைச் சமாளிக்க உதவாது. இந்தப் பிரச்சனையைச் சமாளிக்க, நாம் நம் பொருளியலைப் போட்டித் தன்மையுடன் வைத்திருக்க வேண்டும். நாம் அதிகம் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். உற்பத்தித் திறனைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அதன் வழி நமக்கு அதிகம் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்போது, எண்ணெய் மற்றும் உணவு விலைகள் உயர்ந்தாலும் நம் வாழ்க்கைத் தரத்தை நாம் உயர்த்திக்கொள்ள முடியும்.

சிங்கப்பூரர்களின் நல்வாழ்வு, பொருளியல் சார்ந்த பிரச்சனைகளை மட்டும் நம்பியிருக்கவில்லை. நம் மனித மற்றும் சமுதாயச் சூழலையும் பொறுத்திருக்கிறது. எனவே, நாம் எப்படி நடந்து கொள்கிறோம், சிங்கப்பூரர்கள் என்னும் முறையில் ஒருவருடன் ஒருவர் எப்படி உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்கிறோம் என்பதைப் பொறுத்தது இது. நாம் எப்படி சிங்கப்பூரை இன்னும் கனிவு மிக்க ஒரு சமுதாயக் ஆக்க முடியும்? நம்மை நாமே மேம்படுத்திக் கொள்ளக் காலப் போக்கில் நாம் பல விஷயங்களைச் செய்திருக்கிறோம். பல வகை இயக்கங்களையும் திட்டங்களையும் மேற்கொண்டிருக்கிறோம். வரிசையாக நில்லுங்கள், பணிவன்பு காட்டுங்கள், எச்சில் துப்பாதீர்கள், தயவு செய்து கழிப்பறையில் நீரை அடித்துவிடுங்கள். மிக அண்மையில், சேவையில் மேன்மை, சிங்கப்பூருக்காகக் கூடுதலாக ஒரு படி செல்வது. சில சமயங்களில் மற்றவர்கள் நம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றனர். ஆனால் நாம் இவற்றின் மூலம் நம்மை மேம்படுத்திக் கொள்ளலாம். மக்கள் தங்கள் நடத்தையைப் பற்றியும் அது மற்றவர்களின் மீது ஏற்படுத்தக் கூடிய தாக்கத்தைப் பற்றியும் உணரச் செய்தால், நாம் அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்க முடியும், அவர்கள் படிப்படியாக புதிய

பழக்கங்களைக் கற்றுக் கொள்ள முடியும். அவர்கள் அதற்கு ஈடு கொடுப்பார்கள். நம் சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள் மேம்படும். நாம் முன்னேற்றம் கண்டிருப்போம். சிங்கப்பூரில் வாழும் நாம், ஒருவரை ஒருவர் நாள்தோறும் காண்பதால், இதை உணர மாட்டோம். எப்போதாவது ஒரு முறை இங்கு வந்து நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் நம்மைப் பார்ப்பவர்களுக்கு இது வேகமாக ஓட்டப்படும் ஒரு திரைப்படத்தைக் காண்பது போல் இருக்கும். அவர்கள் அந்த வித்தியாசத்தைக் காண முடியும்.

அண்மையில் ஸ்ட்ரெயிட்ஸ் டைம்ஸ் வாசகர் அரங்கத்தில், மிகவும் சுவையான கடிதம் ஒன்று வந்திருந்தது. அதைப் படிக்கும்போது நெகிழ்ச்சியடைந்தேன். அது 40 ஆண்டுகளுக்கு முன் அமெரிக்காவுக்கு முதுநிலைப் பட்டப்படிப்புக்காகச் செல்லும் வழியில் சிங்கப்பூருக்கு வந்து சென்ற இலங்கைப் பெண்மணி ஒருவர் எழுதிய கடிதம். அண்மையில் அவர் மீண்டும் சிங்கப்பூருக்கு வந்திருந்தார். வயதாகிவிட்ட நிலையில் இப்போது அவருக்கு விமான நிலையத்தில் சக்கர நாற்காலி தேவைப்பட்டது. சிங்கப்பூரில் சில நாட்கள் செலவிட்டார். ஸ்ட்ரெயிட்ஸ் டைம்ஸ் வெளியிட்ட இந்தக் கடிதத்தை எழுதும் அளவுக்கு அவர் நெகிழ்ந்திருந்தார். அதிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் படித்துக் காட்டுகிறேன். “நான் தரையிறங்கிய கணத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லும் வரை, இந்த நகரம் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. எங்கெங்கும் நான் கனியையும் அன்பையுமே கண்டேன். நான் கடைத் தொகுதியொன்றில் ஓர் இளம் பெண்ணிடம் எம்ஆர்டி நிலையத்திற்கு வழி கேட்டேன். அவர் எனக்கு வழிகாட்ட முன் வந்தார். என்னிடமிருந்த பைகளை வாங்கிக் கொண்ட அவர், என்னை நிலையத்திற்கு வழிநடத்திச் சென்றார். கடைக்காரர்கள் எனக்குக் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் கொடுத்தனர். பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தவர்கள் எனக்குச் சரியான பஸ் நிறுத்தத்தைக் காட்ட என்னுடன் நடந்து வந்தனர். எனக்குச் சாலையைக் கடக்க உதவினர். உலகின் வேறெந்தப் பகுதியிலும் இத்தகைய அன்பையும் கனியையும் நான் ஒருபோதும் அனுபவித்ததில்லை.”

அவர் மிகவும் நல்ல பெண்மணியாக இருந்திருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அவரிடம் இவ்வளவு நன்றாக நடந்து கொண்டவர்கள் சிங்கப்பூர்க் கொடியை உயரப் பறக்க விட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் யார் என நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் நாம் அவர்களுக்கு நன்றி கூற வேண்டும். நிச்சயமாக நாம் இன்னும் சிறப்பாகச் செய்ய முடியும். நம்மிடம் “சிங்கப்பூர் கனிவன்பு இயக்கம்” என்னும் ஓர் இயக்கம் உள்ளது. இது சிங்கப்பூரர்கள் முக்கியம் எனவும் முக்கியமற்றவை எனவும் கருதும் சமுதாய நடத்தைகள் பற்றி

ஆய்வுகள் நடத்துகிறது. அவர்கள் வெவ்வேறு விஷயங்கள் அடங்கிய பட்டியல் ஒன்றை என்னிடம் காட்டினார்கள். சுவாரசியமாக இருந்தது – முக்கியமல்ல என்பதால் அல்லது முக்கியமல்ல எனக் கருதப்படுவதால் அது உண்மையிலேயே முக்கியமல்ல என்று பொருள்படாது. ஆனால், முக்கியமானவை என்பது குறைந்தது பிரச்சனைகளில் சில எங்கிருக்கின்றன என்பதையாவது எனக்குக் காட்டுகிறது. நாம் கடைப்பிடிக்கும் நல்ல பழக்கங்களில் ஒன்று திரையரங்கில் ஒழுங்காக அமர்ந்திருப்பது. முன்னால் உள்ள ஆசனத்தில் உங்கள் கால்களை வைக்காதீர்கள். என்னைப் போன்ற உயரமானவர்களுக்கு இது சற்றுக் கடினம். சேவையைப் பெற்ற பின் நன்றி கூறுவது – இதை மக்கள் நினைவில் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் மற்ற சில விஷயங்களில் நாம் பின் தங்கியிருக்கிறோம். தயவு செய்து என்பது அவ்வளவு பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. மேசையைச் சுத்தம் செய்து உணவுத் தட்டுகளை உரிய இடத்தில் கொண்டு போய் வைப்பது - இதில் நாம் முன்னேற வேண்டும். நாம் இந்தப் பழக்கத்தை வளர்த்துக் கொள்ள முயல்கிறோம். எனக்குப் புரியவில்லை. ஒவ்வொரு தேசிய சேவையாளரும் தம்முடைய உணவுக் கூடத்தில் தாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நன்கு அறிந்திருக்கிறார். ஒரு வேளை நமக்கு இன்னும் கூடுதலாகச் சேமப்படைப் பயிற்சி தேவைப்படலாம். ஆனால் சன்டெக் சிட்டியில் சேமப்படையினர் இல்லை. தேசிய சேவையாளர்கள் இல்லை. மனப்போக்கை மாற்றுவதற்குக் காலம் பிடிக்கும். ஏனெனில், நான் உணவு நிலையங்களுக்கு சாப்பிடத் தான் போகிறேன், மேசையைச் சுத்தம் செய்ய அல்ல என்பதே இப்போதைய மனப்போக்கு. அண்மையில் ஒரு பெண்மணி இந்த விவகாரம் தொடர்பாக, நாம் எப்படிச் சிங்கப்பூரை இன்னும் மகிழ்ச்சிகரமான இடமாக்கலாம் என்பது குறித்து எனக்கு ஒரு மின்னஞ்சல் அனுப்பியிருந்தார். அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்: “உண்மையில் அடுத்துச் சாப்பிட வருபவருக்கு நம் எச்சில் தட்டுக்களையும் அசுத்தமான மேசையையும் விட்டுச் செல்வது குறித்து நாம் சங்கடப்பட வேண்டும். என் அம்மாவின் வீட்டில், உணவருந்திய பிறகு நாங்கள் எங்கள் தட்டுக்களை எடுத்து வைத்துவிட்டு மேசையைச் சுத்தம் செய்வோம். இது ஒரு நல்ல பழக்கம். இதை நாம் வீட்டுக்கு வெளியேயும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.” பின்னர் அவர் மேலும் கூறுகிறார், “ஆம், எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமாக, அபராதங்கள் கூடாது. அபராதங்கள் விதிப்பது உறவுகளைப் பாதிக்கிறது. இது ம.செ.க அரசாங்கத்தின் நற்பெயருக்கும் நல்லதல்ல.” அவருடைய நல்லெண்ணத்துக்கு நான் நன்றி கூறுகிறேன். அபராதங்கள் பற்றி யோசிக்கும் முன், நாம் வேறு வழிகளைக் காண முயல்வோம்.

நாம் யோசித்த ஒரு வழி, மீடியாகார்ப் யோசித்த ஒரு வழி, அதன் மார்னிங் எக்ஸ்ப்ரெஸ் க்ளாஸ் 95FM-ல் போட்டி ஒன்றை நடத்துவது. அதன் பிரபலமான படைப்பாளர்கள் க்ளென் ஓங்கும் ப்ளையிங் டட்ச்மேனும் இன்றிரவு இங்கிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் நேயர்களை, சிங்கப்பூரர்களின் நல்ல, கெட்ட பழக்கங்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் வீடியோ படங்களை அனுப்பி வைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். இதற்கு அமோகமான ஆதரவு கிடைத்தது. எனவே, நான் மீடியாகார்ப்பை இவற்றில் முக்கியமானவற்றைத் தொகுத்துத் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். நல்லவையும் அசிங்கமானவையும், உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள.

(வீடியோ படம்)

அவ்வளவுதான். படப்பிடிப்பு மிகச் சிறப்பாக உள்ளது என நினைக்கிறேன். நடத்தை இன்னும் மேம்படுத்தப்படலாம். நம்முடைய முயற்சிகளை ஒருமுகப்படுத்துவதற்குச் சிறந்த வழி பெரிய நிகழ்ச்சிகள் ஏதாவது நடக்கும்போதுதான் என்று எண்ணுகிறேன். அப்போது நாம் சோதனைக்கு உட்படுத்தப்படுவோம். முன்பு நாம் இதில் சிறப்பாகச் செய்துள்ளோம். 2005-ல் இடம்பெற்ற அனைத்துலக ஒலிம்பிக் மன்றக் கூட்டத்தின்போதும் 2006-ல் இடம்பெற்ற அனைத்துலகப் பண நிதிய/உலக வங்கிக் கூட்டங்களின் போதும் நாம் சிறப்பாகச் செயற்பட்டோம். மற்றவர்களைக் கவர்வதற்காக மட்டும் நாம் இதைச் செய்யவில்லை. உண்மையிலேயே அவ்வாறுதான் நாம் இருக்க விரும்புகிறோம். இப்போது நாம் மற்ற பெரிய நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தயார் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அடுத்த மாதம் F1. அடுத்த ஆண்டில் ஏப்பெக், 2010ல் இளையர் ஒலிம்பிக் விளையாட்டுகள். நம் சமுதாய நற்பண்புகளை மேம்படுத்திக் கொள்ள இந்த வாய்ப்புக்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வோம். மற்ற நாடுகள் இவ்வாறுதான் செய்துள்ளன. ஒலிம்பிக் விளையாட்டுகள், சிட்னி 2000. அது மிக உயர்ந்த அளவுகோலை ஏற்படுத்தியது. நிகழ்ச்சி மிகச் சிறப்பாக நடந்தேறியது. ஆனால் வந்திருந்தவர்களை உண்மையிலேயே கவர்ந்தது என்னவென்றால், ஆஸ்திரேலியர்கள் காட்டிய உண்மையான அன்பும் பரிவுமே. 47,000 தொண்டீழியர்கள் பணியாற்றினர். அவர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர், பஸ்களை ஓட்டினர், சோதனைச் சாவடிகளில் பணியாற்றினர், வருகையாளர்களை வரவேற்றனர், நட்புடன் பழகினர், பணிவன்பு காட்டினர், பயனுள்ள முறையில் செயலாற்றினர். மலர்ந்த முகத்துடன் வணக்கம் கூறினர். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அவர்கள் பேசுவது புரிந்து நீங்கள் வரவேற்கப்படுவதை உணர்வீர்கள். நட்புணர்வும் விருந்தோம்பலும் மிக்கதொரு சூழல் அது.

சீனா இப்போது ஒலிம்பிக் விளையாட்டுகளை நடத்துகிறது. விளையாட்டாளர்களையும் வருகையாளர்களையும் வரவேற்க அவர்கள் பெரும் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். நீங்கள் தொடக்க விழாவைப் பார்த்திருப்பீர்கள். கண்கொள்ளாக் காட்சியாக விளங்கியது அது. ஆனால் நீங்கள், மக்களுக்குக் கல்வியூட்ட அவர்கள் பெரிய அளவில் பணிவன்பை வளர்ப்பதற்கான இயக்கங்களைத் தொடங்கியதை நீங்கள் காணாது இருந்திருக்கலாம். அதோடு அவர்கள் ஒரு மாதத்தின் குறிப்பிட்ட நாளை சிறப்பு இயக்கத்திற்கான நாளாக அறிவித்தார்கள். மாதத்தின் 11-ஆம் தேதி, வரிசை பிடித்து நிற்பதற்கான நாள். ஏனெனில் 11 என்பது இரண்டு பேர் வரிசையாக நிற்பது போல் தோற்றமளிக்கிறது. ஒவ்வொரு மாதமும் 22ஆம் தேதி “உங்கள் இருக்கையை மற்றவர்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்கும் தினம்.” ஏனெனில் 22 என்பது இரு நாற்காலிகள் அடுத்தடுத்து இருப்பது போல் தோற்றமளிக்கிறது. விளையாட்டுகளுக்கு அவர்கள் 100,000 தொண்டியர்களைத் திரட்டியிருக்கின்றனர். பெரும்பாலும் இளம் ஆண்கள், பெண்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மற்றும் பிறர். அவர்கள் நாட்டில் அபாரமான பெருமித உணர்வு உள்ளது. வருகையாளர்களைக் கவரவதற்கு அவர்கள் மேலும் ஒரு படி முன்னே செல்லத் தயாராக இருக்கிறார்கள், தங்கள் நாட்டைப் பற்றிப் பெருமித உணர்வு கொண்டவர்கள் இந்த மக்கள். வருகையாளர்களை அன்புடன் வரவேற்பதில் ஆர்வம் மிக்கவர்கள்.

எனவே, இளையர் ஒலிம்பிக்ஸ் விளையாட்டுகளுக்கு நாமும் ஒன்று திரள வேண்டும். இந்த விளையாட்டுகள் நடப்பது இதுவே முதன்முறை. எனவே, இந்த இளையர் ஒலிம்பிக்ஸ் தலை சிறந்த ஒன்றாக விளங்குவதை உறுதிசெய்யச் சிறப்பு முயற்சி எடுப்போம். விளையாட்டை இங்கு நடத்துவதற்கான கோரிக்கையை ஆதரிக்க நாம் வெற்றிகரமாக ஒன்று திரண்டோம். அப்போது தியோ சர் லக் சுற்றி வந்தார். இன்றிரவு அவர் இங்கில்லை. பெய்ஜிங்கில் இருக்கிறார். பல துறைகளையும் சேர்ந்த சிங்கப்பூரர்களும் பங்கேற்கத் தாங்களாகவே முன் வந்தனர். பள்ளிகள், இளையர் குழுக்கள், கம்பெனிகள், டாக்சி ஓட்டிகள், எனப் பலரும் இதில் ஈடுபாடு காட்டினர். அடித்தளத்தினரின் பங்கேற்பு அனைத்துலக ஒலிம்பிக் மன்றத்தைக் கவர்ந்தது என்று நினைக்கிறேன். எனவே நாம் வெற்றி பெற்றோம். எனவே, மீண்டும் ஒன்று திரள்வோம். சிங்கப்பூர் எத்தகையது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவோம். நம் உணர்வுடனும் உள்ளன்புடனும் உலகை வரவேற்போம். ஆனால் நாம் இளையர் ஒலிம்பிக்ஸுடன் நின்றுவிடக் கூடாது. நாம் தொடர்ந்து இதற்குப் பணியாற்ற வேண்டும். ஆண்டுக்

கணக்கில் பொறுமையாக வேலை செய்ய வேண்டும். உயர் தரங்களுக்கும் நம் நடத்தைகளில் முன்னேற்றம் காணவும் பாடுபட வேண்டும். மற்றவர்களுக்காக அல்ல, நமக்காக. அப்போதுதான் நம்மைப் பற்றி நாமே பெருமை கொள்ள முடியும். சிங்கப்பூரை நம்மனைவருக்கும் சிறந்த இடமாக ஆக்க முடியும்.

ஆட்டத்தைப் பற்றி எனக்கு இப்போதுதான் செய்தி கிடைத்துள்ளது. சிங்கப்பூர் 0, சீனா 2. ஆட்டம் இன்னும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

நாம் வருங்காலத் தலைமுறையினர் அனுபவிக்க, சிறந்ததொரு சிங்கப்பூரை உருவாக்கி வருகிறோம். எனவே எனது அடுத்த தலைப்பு குழந்தைகள். இது ஒரு நீண்ட கதை. எனவே இந்தக் கதையை விவரிக்கும் சிறப்புப் பட வில்லை ஒன்றைத் தயாரித்திருக்கிறேன். இப்போது உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன். நம் மொத்தப் பிறப்பு விகிதத்தை (TFR) இது காட்டுகிறது. TFR என்பது, சராசரியாக ஒரு பெண்ணுக்கு அவருடைய வாழ்நாளில் பிறக்கும் குந்தைகளின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கிறது. இது 1960-லிருந்து சென்ற ஆண்டு, அதாவது 2007 வரையில் பிறப்பு விகிதம் எப்படிக் குறைந்து வந்துள்ளது என்பதைக் காட்டுகிறது. இந்த ஒற்றைப் பட வில்லை, நம் வரலாற்றைப் பற்றி, நம் பொருளியலைப் பற்றி, நம் கலாச்சாரத்தைப் பற்றி, நம் கொள்கைகளைப் பற்றிச் சொல்கிறது.

இப்போது உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன். இந்த வரைபடம் தான் வரலாறு. 1960-ல் ஒரு பெண்ணுக்கு ஆறு குழந்தையாக இருந்த பிறப்பு விகிதம் 1970-களின் மத்தியில் 2.1 ஆகக் குறைந்து விட்டது. இதுதான் இறந்தவர்களின் இடத்தை நிரப்புவதற்குத் தேவையான விகிதம். ஏனெனில், ஒரு பெண்ணுக்கு அவருடைய இடத்தையும் அவருடைய கணவரின் இடத்தையும் நிரப்ப சுமார் 2 குழந்தைகள் தேவை. இந்த விகிதம் தொடர்ந்து சரிந்து இன்று சுமார் 1.3 ஆக உள்ளது. கொரியா, சீனா, தாய்வான் என ஆசியாவெங்கும் இதே கதைதான். பொருளியல் மேம்பாடு அடைந்து வந்தது. நாம் மக்களுக்குக் கல்வி அளித்தோம். பெண்களுக்கு வேலைகள் கிடைத்தன. பெண்கள் விடுதலை அடைந்தனர். இந்த நிலையில் அவர்கள் வீட்டிலிருந்து கொண்டு ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் குழந்தைகள் பெறுவது நின்று போனது. பிறப்பு விகிதம் வீழ்ச்சியடைந்தது. இதுதான் நம் வரலாறு.

ஆனால் நீங்கள் கடந்த 30 ஆண்டுக் காலத்தை அணுக்கமாகப் பார்த்தால், நீங்கள் மேலும் சுவாரசியமான விவரங்களைப் பார்ப்பீர்கள். நம்

பொருளியல் எந்த நிலையில் உள்ளது என்பதுடன் இது தொடங்குகிறது. ஏனெனில், தங்களுக்கு எப்போது குழந்தைகள் வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானித்துக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது. எனவே, பொருளியல் மந்தமடைந்து நிச்சயமற்ற நிலை நிலவும்போது, மக்கள் அடுத்த வேளை உணவைப் பற்றிக் கவலைப்படும்போது, அவர்கள் குழந்தை பெற்றுக்கொள்வதை ஒத்திப்போடுகிறார்கள். எனவே, நாம் இந்த வரைபடத்தில் எப்போதெல்லாம் பெரும் சரிவு காணப்படுகிறதோ, எடுத்துக்காட்டாக இங்கு 1980-களின் மத்தியில் காணப்படுவது போல், வழக்கமாகப் பொருளியல் நிலைமை நன்றாக இல்லாததே அதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கிறது. 1985-ல் ஒரு பொருளியல் மந்த நிலை இருந்தது. அப்போது பிரச்னை இருந்தது. 1990களின் பிற்பகுதியில் இது மீண்டும் சரிந்தது. அப்போது ஆசிய நிதி நெருக்கடி ஏற்பட்டிருந்தது. நீங்கள் இங்கு பார்த்தால், இது மீண்டும் சரிந்துள்ளது. அப்போது 9/11 மற்றும் சார்ஸ் பிரச்னை இருந்தது. எனவே ஒவ்வொரு முறையும் நெருக்கடி ஏற்பட்டபோது, மக்கள் பிள்ளை பெற்றுக் கொள்வதைத் தள்ளிப் போட்டனர். நெருக்கடி தீர்ந்தபோது, எண்ணிக்கைகள் மீண்டும் உயர்ந்தன. ஆனால் ஒருபோதும் முன்பு இருந்த நிலைக்குத் திரும்பிச் சென்றதில்லை.

ஆனால் இந்த வரைபடத்தில் நீங்கள் சுவாரசியமான வேறு ஒன்றைக் காணலாம். வீழ்ச்சிகளுக்குப் பதிலாக உச்சங்களைப் பாருங்கள். இதை எடுத்துக் கொள்வோம். 1967. இதற்குக் காரணம் என்ன? மற்றொரு உச்சமான இதைப் பாருங்கள். 1988. அடுத்த உச்சத்தைப் பார்த்தால் அது 2000. கடல் நாக ஆண்டுகள். ஆனால் ஒவ்வொரு கடல் நாகமும் முந்தியதைக் காட்டிலும் சிறியது. எனவே 2012-ன் சின்னஞ் சிறிய கடல்நாகம் பற்றிக் கவலை கொள்கிறேன்.

நீங்கள் இந்த வரைபடத்தில் நம் கொள்கைகளையும் காணலாம். குடும்ப நலக் கொள்கைகள். 1960களில் இரண்டு போதும் என்ற கொள்கை. இது பிரமாதமான வெற்றியடைந்தது. உண்மையில் அளவுக்கு மீறிய வெற்றி. அப்போது சுவரொட்டி ஒன்று இருந்தது. நினைவிருக்கிறதா? ஆணோ பெண்ணோ, இரண்டு போதும். இரண்டு சிறுமிகள். நாம் இலக்கை அடைந்தோம். நம் திட்டம் அளவுக்கு மீறி வெற்றியடைந்தது. 80களின் பிற்பகுதியில் சரிந்தது. எனவே நாம் நம் செய்தியை மாற்ற வேண்டியிருந்தது. உங்களுக்குக் கட்டுபடியானால், மூன்று. இது இந்த வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு. நாம் பயப்பட்டோம். மாற்றினோம். மூன்று குழந்தைகள். அது பலன் தந்தது. இது ஓரளவு வெற்றி பெற்றது. கடல்நாகம் உதவியது.

ஆனால் ஓரளவு நீண்ட காலத்துக்கு அது உயர்ந்தே இருந்தது. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக, அது மீண்டும் சரிந்தது. அதன் பின் நமக்கு மேலும் பல திட்டங்கள் தேவை என முடிவு செய்தோம். எனவே 2000-ல் குழந்தை போனசை, அதாவது குழந்தை வளர்ச்சி இணைச் சேமிப்புத் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினோம். அதுதான் சரியான பெயர். ஆனால் நடைமுறையில் நாம் அதைக் குழந்தை போனஸ் என்றழைக்கிறோம். துரதிர்ஷ்டவசமாக இது பலன் தரவில்லை. ஏனெனில் நாம் 9/11 மற்றும் சார்சின் தாக்குதலுக்கு ஆளானோம். இது 2004. என்னுடைய சிறிய பங்களிப்பு. என் முதல் பொதுக்கூட்டம். திருமணம் மற்றும் குழந்தைப் பேற்றுத் திட்டம். நிறையப் புகைப்படங்கள் வைத்திருப்பதை இப்போது நாம் விட்டுவிட்டோம். ஒரே ஒரு கைக்குழந்தை. நீங்கள் இந்த வரைபடத்தைக் கவனமாக ஆராய்ந்தால், உண்மையில் சிறிது முன்னேற்றம் இருந்ததை நீங்கள் காணலாம். மிகக் குறைவு. நீங்கள் இதைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடியாது. உருப்பெருக்காடி ஒன்று தேவை. நாம் உருப்பெருக்காடியின் துணையுடன் இதைப் பெரிதாக்கிப் பார்க்கிறோம். 2004, 1.26, 2007, 1.29. எனவே முன்னேற்றம் இருக்கிறது. ஆனால் நம் இலக்கு 2.1. எனவே, 1.5 இங்கு உள்ளது. 2.1 இங்கு உள்ளது. நாம் பிரச்சனையை எதிர்நோக்குகிறோம்.

எனவே, கேள்வி என்னவெனில், நாம் மேலும் என்ன செய்ய வேண்டும்? முதலில் நாம் மக்கள் திருமணம் செய்துகொள்வதை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என நினைக்கிறேன். இரண்டாவதாக, நாம் தம்பதியர் குழந்தை பெற்றுக் கொள்வதை ஊக்குவிக்க வேண்டும். முதல் படி, சரியான துணையைத் தேடிப் பிடித்துப் பின் திருமணம் செய்துகொள்வது. நான் இதில் நிபுணர் அல்ல. எனவே நான் நிபுணர்களை, அனுபவம் மிக்கவர்களைக் கலந்தாலோசித்தேன். நான் திருமணத் தரகர்கள் சிலருடன் பேசினேன்.

நம்மிடம் SDU, SDS என இரண்டு அமைப்புகள் உள்ளன. நிறையத் தனியார் ஆண் பெண் சந்திப்பு அதாவது டேட்டிங் முகவர் நிறுவனங்களும் உள்ளன. எனவே நான் அவர்களில் பலருடன் பேசினேன். மதிய உணவருந்திக் கொண்டே உரையாடினோம். சுவையான உரையாடல். அவர்களிடமிருந்து நிறையக் கற்றுக் கொண்டேன். ஒரு தொலைக்காட்சி விவாதத்திற்குத் தேவையான அளவுக்கு நிறைய விஷயங்கள். ஒரு நாள் இதைச் செய்வார்கள். அவர்கள் என்னிடம் சில சுவையான கதைகளைக் கூறினார்கள். இவை, மக்களின் வாழ்க்கையில் இருக்கக் கூடிய நடைமுறைப் பிரச்சனைகளையும் இருக்கக் கூடிய சிரமங்கள் என்ன என்பதையும் படம் பிடித்துக் காட்டின.

நான் தெரிந்து கொண்டவற்றுள் முக்கியமானவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன். முதலாவதாக, ஊக்கமூட்டும் வகையில், ஒற்றையர்கள் பலர் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புகின்றனர். ஒற்றையராக இருப்பதில் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி இல்லை. திருமணம் செய்துகொள்ளவே விரும்புகின்றனர். உண்மையாகவே திருமண எண்ணம் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் சிரமங்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். இந்தச் சிரமங்கள் என்ன? சிலர் டேட்டிங் போனதேயில்லை. பள்ளியில் படிக்கும்போதும் டேட்டிங் செய்ததில்லை. பின்னர் வேலை செய்யத் தொடங்குகின்றனர். வழக்கமான வாழ்க்கையில் ஒன்றிப் போய் அவர்களுக்கு வயதாகி விடுகிறது. வாய்ப்பே ஏற்படுவதில்லை. சமூக வட்டம் ஏதுமில்லை. புதியவர்களைச் சந்திப்பதற்கான வாய்ப்பு இல்லை. ஒரு திருமணத் தரகர் ஒரு பெண்மணியுடன் தாம் பேசிய அனுபவம் ஒன்றை என்னிடம் கூறினார். வேலை முடிந்த பிறகு நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? முதலாவதாக, நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? நான் வேலை செய்கிறேன் என்று அந்தப் பெண்மணி கூறுகிறார். வேலை முடிந்த பிறகு என்ன செய்வீர்கள்? நான் ஜிம்முக்குப் போவேன். வார இறுதி நாட்களில்? என் பெற்றோருடன் வீட்டிலேயே இருந்துவிடுவேன். வெளியே எங்கும் செல்வீர்களா? ஆம், நான் என் உடன்பிறப்புகளின் பிள்ளைகளை வெளியே கூட்டிச் செல்வேன். கடவுளே, எல்லோரும் அந்தப் பிள்ளைகளை அவளுடைய பிள்ளைகள் என்றல்லவா எண்ணி அவளுடன் பேசாமல் இருந்துவிடுவார்கள். சரி, சென்ற வாரம் புதிய நண்பர்கள் யாரையாவது சந்தித்தீர்களா? மௌனம். இந்த மாதம் சந்தித்தீர்களா? மீண்டும் மௌனம்.

எனவே, அவர்களுக்குப் பிரச்னை இருக்கிறது. எப்படி இதிலிருந்து விடுபட்டு வருவது? சிலர் டேட்டிங் செல்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் மிகவும் தாமதமாக ஆரம்பிக்கிறார்கள். முப்பது சொச்ச வயதுப் பெண்களுக்குப் பெரிய பிரச்னை இருப்பதாக டேட்டிங் நிறுவனங்கள் என்னிடம் கூறின. அவர்கள் டேட்டிங் நிறுவனத்தில் சேருகிறார்கள். முப்பது சொச்ச வயது ஆண்களும் இந்நிறுவனங்களில் சேருகிறார்கள். ஆனால் இந்த முப்பது சொச்ச வயது ஆண்கள், இருபது சொச்ச வயதுப் பெண்களை நாடுகிறார்கள். ஏன்? அவர்கள் நடைமுறைக்கு ஏற்பக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கிறார்கள். எனக்கு முப்பது சொச்ச வயதாகிறது. நான் முப்பது சொச்ச வயதுப் பெண்ணை மணந்தால், திருமணத்திற்கு முன் அவளுடன் பழகி ஒருவரையொருவர் நன்கு அறிந்துகொள்ள ஓராண்டு பிடிக்கும். பின்னர் மணம் புரிந்துகொண்ட பிறகு, குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு முன் இரண்டு ஆண்டுகளுக்காவது வாழ்க்கையை

அனுபவிக்க நினைப்போம். பின்னர், குழந்தை பெற்றுக் கொள்வது பற்றி யோசிப்போம். அப்போது எங்கள் இருவருக்குமே நாற்பது வயதுக்கு மேல் ஆகிவிடும். எப்படி? எனவே, இந்த முப்பது சொச்ச வயது ஆண் இருபது சொச்ச வயதுப் பெண்ணை நாடுகிறார். அந்த முப்பது சொச்ச வயதுப் பெண்ணுக்கு இது ஒரு பெரிய பிரச்னை. அவளுக்காக வருத்தப்படுகிறேன். ஏனெனில் நான் இதற்கு முன் சில பெண்களுடன் உரையாடியிருக்கிறேன். மாதர் அணி இதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தது. இத்தகைய பெண்களில் ஒருவர் எழுந்து நின்று தம்முடைய பிரச்சனையைப் பற்றி எடுத்துக் கூறினார். அவர் முதலில் தம்முடைய வேலைக்கே முதலிடம் கொடுத்திருந்தார். வேலை செய்யத் தொடங்கி வேலையில் முன்னேறினார். வேலையில் நன்கு வேருன்றிய பிறகு, தம்முடைய முப்பது சொச்ச வயதில் தமக்கு ஒரு துணையைத் தேடிக் கொள்வது பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்தார். டேட்டிங் நிறுவனங்களில் தம்மைப் பதிவு செய்து கொண்டார். முயன்றார். மகிழ்ச்சி கிடைக்கவில்லை. அவர் தம் அனுபவத்தை அந்த அறையிலிருந்து எங்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டார். துணை ஒன்றைத் தேடிக் கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு இன்னும் இருக்கிறது. ஆனால் இது சற்றுச் சிரமமாக இருக்கும்.

எனவே இதுதான் உண்மையான பிரச்னை. நல்ல செய்தி என்னவெனில், இப்போது மேலும் அதிகமானவர்கள் டேட்டிங் நிறுவனங்களின் உதவியை நாடத் தயாராக இருக்கின்றனர். அதிலும் ஆண்களைவிடப் பெண்கள் உதவி நாட அதிகம் தயாராக இருக்கின்றனர். ஆண்கள் ஆணாதிக்க மனப்பான்மை உடையவர்கள். தாங்கள் ஆண் என்ற உணர்வு அதிகமுள்ளவர்கள். தாங்கள் உதவி நாடுவதை மற்றவர்கள் தெரிந்துகொள்வதை அவர்கள் விரும்புவதில்லை. பெண்கள் உதவி நாடுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். எனவே பெரும்பாலான டேட்டிங் நிறுவனங்களில் ஆண்களைக் காட்டிலும் பெண்களே அதிகம். 60-40. ஆண்கள் சேருவதற்கு இது நல்ல ஊக்குவிப்பு. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக, சில சமயங்களில் அவர்களுடைய சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள் அவ்வளவு சிறப்பாக இருப்பதில்லை. இந்த டேட்டிங் நிறுவனம் மற்றொரு கதையைக் கூறிற்று. அவர்கள், ஆண் ஒருவருக்குப் பெண் ஒருவரை நல்ல உணவகம் ஒன்றில் சந்தித்து இரவு உணவு அருந்த ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அந்த ஆண் செருப்பணிந்து கொண்டு வந்தார். எனவே அவர்கள் அந்த ஆணுக்கு ஆலோசனை கூறினர். அந்த ஆணோ, இதுதான் நான், நான் செருப்பு அணிந்துதான் வேலை செய்வேன், செருப்பணிந்துதான் எல்லா இடங்களுக்கும் செல்வேன் என்றார். எனவே அவர்கள் அவருடன் பேசி இறுதியில் அவரை ஷூ (காலணி) ஒன்றை

வாங்குவதற்குச் சம்மதிக்க வைத்தனர். அவர் அதைத் தம்முடைய காரில் வைத்திருந்து, புதிய பெண் நண்பரைச் சந்திக்ச் செல்லும் முன் அணிந்து கொள்வார். இது பலன் தந்தது.

இது சற்று முன்னேறியது. ஒரு நாள் இந்த ஆண் அவரைத் தொலைபேசியில் அழைத்தார். அவர் என்ன விஷயம் எனக் கேட்டார். “நான் என் பெண் நண்பரின் வீட்டுக்கு வெளியே இருக்கிறேன்” எனக் கூறினார். “அங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்? அங்கே ஏன் சென்றீர்கள்?” அவர் பதிலளிக்கிறார், “அந்தப் பெண் என்னைத் தம் பெற்றோரைச் சந்திக்க அழைத்திருக்கிறார்.” அது நல்லது தானே. எனவே அவர் கேட்டார், “ஏதாவது பரிசு வாங்கிச் சென்றிருக்கிறீர்களா?” அவர் இல்லை என்றார். வாங்கிச் செல்லுமாறு கூறியவுடன் அவர் அலைந்து திரிந்து ஒரு பரிசை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பிப் போய்க் கதவைத் தட்டி உள்ளே சென்றார். இறுதியில், இது நன்கு முடிந்தது. அந்தப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். பின்னர் அந்தப் பெண் அவரிடம் கூறினார், “நீ அன்று பரிசு வாங்கி வந்தது ஆச்சரியமாக இருந்தது. உனக்கு இதெல்லாம் பழக்கமில்லையே”. அப்போது நான் நினைத்துக் கொண்டேன, “அன்று என் காதலி என்னைத் தன் பெற்றோரைச் சந்திக்க அழைத்தபோது, நானும் பரிசு ஏதும் வாங்கிச் செல்லவில்லை.” இருந்தாலும், நல்ல வேளையாக நாங்கள் திருமணம் செய்து கொண்டோம்.

ஆனால் உங்கள் எதிர்பார்ப்புகளும் நடைமுறைக்கேற்றவையாக இருக்க வேண்டும். அந்த உறவை வளர்த்துக் கொள்ள நீங்கள் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். நீங்கள் திரைப்படங்களில் பார்ப்பதை வைத்து நிஜ வாழ்க்கையிலும் அவ்வாறு நடக்கும் என எதிர்பார்க்கக் கூடாது. அவற்றில் ஆணும் பெண்ணும் சந்திப்பார்கள். கண்டவுடன் காதல் தோன்றிவிடும். ஒருவரை ஒருவர் தீவிரமாகக் காதலிப்பார்கள். திருமணம் செய்து கொள்வார்கள். வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாகச் செல்லும். இரட்டைப் பிள்ளைகள் கூடப் பிறக்கும். ஆனால் நாம் நிஜ மனிதர்கள். முதல் சந்திப்பிலேயே காதல் மலராமல் போகலாம். ஆனால், நீங்கள் நேரம் எடுத்துக் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டும். உறவு வளரும்போது காதல் மலரலாம். இந்தியத் தம்பதியர் பலருடைய வாழ்க்கையில் இப்படித்தான் நடக்கிறது. அவர்களுடையது பொருத்தம் பார்த்து ஏற்பாடு செய்த திருமணம். திருமணத்திற்கு முன் ஒருவரை ஒருவர் நன்கு அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் உறவை வளர்த்துக் கொண்டு திருமணத்தை வெற்றி பெறச் செய்கிறார்கள். நான் இந்தக்

கதையை அந்த மாதர் கூட்டத்தில் கூறியபோது முன் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த இரு இந்தியப் பெண்கள் பலமாகத் தலையை ஆட்டினர். பின்னர் நான் அவர்களுடன் பேசினேன். அவர்கள் புதிய குடியேறிகள் என்பதை அறிந்தேன். இருவரும் இங்கு வந்து சிறிது காலமாகிறது. இருவருக்குமே ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட திருமணம் தான். இருவரும் தங்கள் கணவனுடன் மகிழ்ச்சியாக வாழ்கின்றனர். ஆம், மகிழ்ச்சியான திருமண வாழ்க்கைக்கு இது ஒரு நல்ல வழி என்று கூறினர்.

இதில் நாம் நடைமுறைக்கேற்ற அணுகுமுறையைப் பின்பற்ற வேண்டும் என நான் நினைக்கிறேன். ஒற்றையர்கள் திருமணம் செய்துகொள்ள நாம் நம்மால் முடிந்த அளவுக்கு உதவ மேலும் அதிகம் செய்வோம். நம்மிடம் சமுதாய வளர்ச்சிப் பிரிவு எனப்படும் SDU-வும் சமுதாய வளர்ச்சிச் சேவை எனப்படும் SDS-ம் உள்ளன. சமுதாய வளர்ச்சிச் சேவை மக்கள் கழகத்தின் கீழ் உள்ளது. அவர்கள் இதில் நல்ல பணி ஆற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இப்போது இவ்விரு அமைப்பினரும் வெவ்வேறு பிரிவினருக்குச் சேவை செய்கின்றனர்.

SDU பட்டதாரிகளுக்கு. SDS பட்டதாரி அல்லாதவர்களுக்கு. இதில் நீக்குப் போக்குத் தன்மை இல்லை என நினைக்கிறோம். எனவே இவ்விரண்டையும் நாம் இணைக்க வேண்டும். அப்போது மேலும் அதிக எண்ணிக்கையில் உறுப்பினர்கள் இருப்பார்கள். இதன் மூலம் மேலும் அதிகத் திருமணங்கள் நடந்து மேலும் அதிகக் குழந்தைகள் பிறக்கும் என நம்புவோம்.

நிறையப் பேர் அரசாங்கம் சார்ந்தவை என்பதால் SDU-வையும் SDS-ஐயும் விரும்புகின்றனர். அவை உண்மையானவை என அவர்களுக்குத் தெரியும். அவை உண்மையான அக்கறையுடையவை என அவர்களுக்குத் தெரியும். இது ஏதோ பெண்களைச் சில மணி நேரத் துணைக்கு அனுப்பும் எஸ்கார்ட் ஏஜன்சி போன்றதல்ல என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். இவை மரியாதைக்குரியவை. ஆனால் அதே நேரத்தில் தாங்கள் டேட்டிங் செல்வது அரசாங்கத்துக்குத் தெரியக் கூடாது என எண்ணும் சில இளையர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தனியார் நிறுவனங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள விரும்புவார்கள். ஆனால் அந்தத் தனியார் நிறுவனம் மரியாதைக்குரியதாக இல்லாமலிருந்து தாங்கள் ஏமாந்து போய்விடக் கூடாது என்பதற்காக தர உறுதிச் சான்றை விரும்புவார்கள். எனவே நாங்கள் அவர்களுக்கு இரு பக்கமும் உள்ள சிறந்தவற்றை வழங்கப் போகிறோம். தரம் வாய்ந்த தனியார் நிறுவனங்களுக்குத் தரச் சான்று அளிக்கும் ஒரு தொழிலை SDU தொடங்கும். நம்மிடம் கேஸ் ட்ரஸ்ட்

உள்ளது. இப்போது SDU ட்ரஸ்ட் என்ற ஒன்றும் இருக்கும். அதற்கு இப்படி ஒரு சின்னம் கொடுக்கப்படும். (படம்).

இளையர் தாங்களே முதல் அடியை எடுத்து வைக்க வேண்டும். இதைத் தாமதமாகத் தொடங்கக் கூடாது. நேரத்தை ஒதுக்கி வெளியே செல்லுங்கள். புதிய நண்பர்களைச் சந்தியுங்கள். டேட்டிங் நிறுவனம் ஒன்றில் சேருங்கள். அது SDU ஆக இருந்தாலும் சரி தனியார் நிறுவனமாக இருந்தாலும் சரி. உங்களைக் கவரக் கூடிய யாரையாவது நீங்கள் சந்திக்கக் கூடும். பின்னர் நீங்கள் காதலிக்கும் அவரையே திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் திருமணம் செய்துகொள்ளும் அவரையே காதலிக்கலாம்.

தம்பதியினர் திருமணம் செய்துகொண்டபின்னர், அவர்கள் பிள்ளைகள் பெறுவதை நாம் விரும்புகிறோம். இது இயல்பாக நடைபெறும் ஒன்று என்று நாம் நினைத்துவந்தோம். ஆனால் எப்போதுமே அப்படி நடப்பதில்லை. ஏன் எனில் தம்பதியினர் குறைவான பிள்ளைகளைப் பெற்றுக்கொள்கின்றனர், அல்லது தாமதமாகப் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். சிலர் பிள்ளைகள் வேண்டாம் என்று விரும்புகின்றனர். ஏன்?

நாம் மற்ற நாடுகளைப் பார்ப்போம், கிழக்கு ஆசியா முழுவதும் அப்படியே நடப்பதைப் பார்க்கிறோம். நான் சற்று முன்னர் உங்களுக்குச் சொன்னேன். ஒரே மாதிரியான கலாசாரப் பண்புகளைக் கொண்டுள்ள கன்பூசிய சமுதாயங்கள், மிகவும் துரிதமான மாற்றங்களுக்கு, சமூக மற்றும் பொருளியல் மாற்றங்களுக்கு, ஆளாகிவருகின்றன. ஆகவே சக்திமிக்க சமூக மற்றும் காலாசார கூறுகள் செயல்பட்டுவருகின்றன, அவை நம்மைத் தவறான திசைக்குத் தள்ளுகின்றன. இது கிழக்கில், ஆசிய சமுதாயங்களில் மட்டும் இடம்பெறவில்லை. இது மேற்கத்திய சமுதாயங்களில்கூட நடைபெற்று வருகிறது. ஆஸ்திரேலியாவில், அதிகமான பிள்ளைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு தம்பதியினரை அரசாங்கம் ஊக்குவிக்கக் கடினமாக உழைத்து வருகிறது. குழந்தை போனஸ் திட்டத்தையும் வரி ஊக்குவிப்புகளையும் அவர்கள் இப்போது அறிமுகம் செய்து வருகின்றனர். அவர்களிடம் ஒரு நல்ல முடிக்கவரி உள்ளது. “ தந்தைக்கு ஒருவர், தாய்க்கு ஒருவர், ஆஸ்திரேலியாவுக்கு ஒருவர்”. ஐரோப்பாவிலும் இப்பிரச்சனை உள்ளது. பல நாடுகள் குழந்தைப் பற்றாக்குறையை எதிர்நோக்குகின்றன. இருந்தாலும் அவற்றின் அனுபவத்தில் சுவாரசியமான ஒன்று உள்ளது. , போர்சுக்கல், இத்தாலி, ஸ்பேன், கிரீஸ் போன்ற தென் ஐரோப்பிய நாடுகளைப் பார்த்தீர்களானால், இந்நாடுகளில் ஆணாதிக்கக்

கலாசாரம் கூடுதலாக உள்ளது. பெண்கள் அவ்வளவாக சுதந்திரம் பெறவில்லை. அவர்கள் பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே இருக்கக்கூடியவர்கள். அவர்கள் வேலைக்குச் செல்லும் வாய்ப்பும் குறைவே. குறைவான குழந்தைகளே பிறக்கின்றனர். இருப்பினும், பொறுப்பில் ஆண் பெண் பங்குப் கூடுதல் சமமாக உள்ள நெதர்லாண்ட்ஸ், ஸ்கண்டினேவியா போன்ற வட ஐரோப்பிய நாடுகளில், பெண்கள் வேலைக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு அதிகமாகவுள்ளது, இருந்தாலும் அங்கு கூடுதல் குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. இது மிகவும் சுவாரசியமானது. பொறுப்பில் ஆண்-பெண் பங்கு, வேலைக்குச் செல்தல் ஆகியவற்றுக்கு நவீனப் பெண்கள் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர்.

ஆக, சிங்கப்பூரில் என்ன நடக்கிறது? இதனை நான், திருமணமான, திருமணமாகாத, இளம், அவ்வளவாக இளமையில்லாத பெண்களைச் சந்தித்தபோது அவர்களிடம் பேசினேன். பொறுப்பில் ஆண்-பெண் பங்கு, தாய்கள் வேலை செய்ய உதவுதல் போன்றவை முக்கியம் என்று ஒப்புக்கொண்டனர். இதனை நாம் ஏற்படுத்திக்கொடுப்பதற்கு என்ன செய்யலாம் என்பது குறித்துப் பல யோசனைகளைத் தெரிவித்தனர். அவற்றில் சிலவற்றை உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்கிறேன்.

முதலாவதாக, பிள்ளைவளர்ப்பில் உள்ள பொறுப்புக்களை நாம் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டும். பாரம்பரியமாக, கணவர்கள் கால்சட்டைகளை அணிந்து வேலைக்குச் செல்வார்கள், மனைவிகள் வீட்டில் இருப்பார்கள், பிள்ளைகளைப் பெறுவார்கள், பிள்ளைகளைக் கவனித்துக்கொள்வார்கள். பிள்ளைவளர்ப்பில் பெண்களிடம் தனிச்சிறப்பு உள்ளது என்பது உண்மைதான். ஆனால் இன்றைய நிலை மாறுபட்டுள்ளது, ஆண்களால் முயற்சி செய்யமுடியும். கணவர்கள் எல்லாவற்றையும் மனைவிகளிடமே விட்டுவிட்டால், அல்லது வேலை செய்வதா அல்லது பிள்ளைபெற்றுக்கொள்வதா என முடிவெடுக்கப் பெண்கள் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டால், அவர்கள் குழந்தைகளே பெறுவதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடுவர். ஆகவே கணவர் வீட்டில் உள்ள வேலைகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டும். நான் ஒரு பெண் உறுப்பினர் உட்பட சில நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். ஆண்கள் வெளியே செல்லும்போது குழந்தைகளைச் சந்தைக்குத் தூக்கி வருவதை இப்போதெல்லாம் நான் பார்க்கிறேன் என்றேன். குழந்தைகளைத் தூக்கிச் செல்வது போதும் என்று நினைக்கிறீர்களா என்று அவர் கேட்டார். இரவில் விழிக்கவேண்டும், குழந்தைக்கு உணவு ஊட்டவேண்டும், குழந்தையின் இடுப்புத்துண்டை மாற்றவேண்டும். நான் இடுப்புத்துண்டுகளை

மாற்றியிருக்கிறேன். இப்போதைய நவீன இடுப்புத்துண்டுகள் வருவதற்கு முன்னர் இடுப்புத் துணியை நீங்கள் மடிக்கவேண்டும், அதை அணியவேண்டும் பின்னர் ஊக்குத்தியால் குத்தவேண்டும், இதுவரை நான் எந்தக் குழந்தையையும் ஊசியால் குத்தியதில்லை. என்னால் செய்ய முடியும் என்றால், எல்லாராலும் செய்ய முடியும். இத்தகைய மனப்போக்குகளை நாம் மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

உரைகளாற்றுவதன் மூலம் இந்த மனப்போக்குகளை நாம் மாற்றிவிட முடியாது, இத்தகைய நடத்தை இயலை மாற்றி நாம் அவற்றைப் பரப்பலாம். ஒரு வேளை பள்ளிக்கூடங்களில் மனை இயல் பாடங்களின்போது அத்தகைய திறன்கள் சிலவற்றைப் பையன்களுக்கும் கற்றுக்கொடுக்கலாம். சரியான எதிர்பார்ப்புக்களைக் கொண்டிருக்குமாறு நாம் ஊக்குவிக்க முயற்சிக்கவேண்டும். பொறுப்புக்களையும் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். நாம் செய்யக்கூடியவற்றையும் ஊக்குவிப்புகளையும் பொருத்தவரையில், ஒரு சில சிறிய விஷயங்கள் உள்ளன என்று நினைக்கிறேன்.

பிள்ளைகவனிப்பு விடுப்பை நாம் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அறிமுகம் செய்தோம். அதனைப் பெற்றோர்களில் யாரவது ஒருவர் கோரலாம். இப்போது ஆண்டுக்கு இரண்டு நாட்கள்மட்டுமே கொடுக்கப்படுகிறது. இதனை ஆண்டுக்கு ஆறு நாட்களாக நாம் உயர்த்தலாம் என்று நினைக்கிறேன். பெண்கள் இதனை ஆரவாரத்துடன் வரவேற்பதைப் பார்க்கிறேன். ஆண்களும் இதனை ஆரவாரத்துடன் வரவேற்கவேண்டும். புதிய ஒன்றையும் நாம் அறிமுகம் செய்வோம். குழந்தைக் கவனிப்புக்காக ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஒரு வார ஊதியமில்லா விடுப்புதான் அது, குழந்தை இரண்டு வயது அடையும் வரை பெற்றோர்களில் யாராவது ஒருவர் விடுப்பில் செல்லலாம். ஆகவே முதல் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு, தடுப்பூசி குத்திக்கொள்ள அல்லது சில அவசர காரணத்திற்காக உங்கள் பிள்ளையை அழைத்துப்போகவேண்டுமானால் நீங்கள் விடுப்பு எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

இதுதான் பெண்களிடமிருந்து நான் கற்றுக்கொண்ட முதல் விஷயம். இரண்டாவதாக, நமமிடையே நல்ல வேலை-குடும்பவாழ்க்கை சமநிலை இருக்கவேண்டும் என்பதாகும். நம்மிடம் நீக்குப்பாக்கான வேலை ஏற்பாடு முறை இருக்கவேண்டும். அதன் மூலம் பெண்கள் இரண்டையும் பெறுவது எளிதாக இருக்கும்-வேலையை வைத்திருப்பதோடு பிள்ளைகளையும் அவர்களால் பெற முடியும். இதனைச் செயல்படுத்த குடும்பம் சார்ந்த

முதலாளிகள் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் நடைமுறை ஏற்பாடுகளை அவர்கள் செய்வார்கள் அதோடு அவர்களின் மனப்போக்கும் நன்றாக இருக்கவேண்டும் - ஒருவர் விடுப்பில் செல்லும்போது முகஞ்சுளிக்கக்கூடாது, உங்களின் ஆண்டு வேலைமதிப்பீட்டு அறிக்கையில் ஒரு கறும்புள்ளி பதிவுசெய்யப்படும் என்ற உணர்வை உங்களுக்கு ஏற்படுத்தாவாறும் இருக்கவேண்டும். அது ஒரு பெரிய மாறுபாட்டை ஏற்படுத்தும், சிறிது முயற்சியுடனும், கற்பனையுடனும் முதலாளிகள் நிறையவே செய்யலாம். பிள்ளை பெற்றவர்களுக்காக கோர் அறையை ஒதுக்கிக்கொடுக்கலாம். பால் சுரக்கும் தாய் அதனை பாட்டில்களில் சேமித்து வைத்துக்கொள்ள அங்கு முடியும். வீட்டிலிருந்தே தொலைத்தொடர்பு வழி வேலை செய்ய அனுமதிக்கலாம், வேலை செய்து முடிக்கப்பட்டால் அது குறித்து முதலாளிகள் நீக்குப்போக்குடன் நடந்துகொள்ளலாம். உண்மையில், எனக்குத் தெரிந்த ஒரு நிறுவனம், அதன் பெண் ஊழியர் அவரது கணவருடன் ஆஸ்திரேலியா செல்ல அனுமதித்தத. அவர் அங்கிருந்து தொலைத்தொடர்பு வழி வேலை செய்தார். அவருக்குத் தொடர்ஊதியம் வழங்கப்பட்டது. அதன்பிறகு அவர் திரும்பிவந்ததும் மீண்டும் வேலையை அலுவலகத்தில் தொடர்ந்தார். அவர்கள் வேலை இடத்தில் உடல்ரீதியாக இருப்பதற்குப் பதிலாக மாற்று வழிகளை முதலாளிகள் ஆராயலாம். வார இறுதியில் உணவைத் தயாரித்து வெளியிடங்களில் பரிமாறும் ஒரு நிறுவனம், தன் ஊழியர்களுக்கு வாக்கி டோக்கிகளையும் பிளாக்பெர்ரி எனும் கைத்தொலைபேசிகளையும் வழங்கியது. அவர்கள் உடல்ரீதியாக பரிமாறும் இடத்தில் இல்லாவிட்டாலும், அவர்கள் வெளியில் செல்லும்போது, குடும்பத்தாருடன் இருக்கும்போது, பரிமாறல் ஏற்பாடுகள் மீது ஒரு கண் வைத்துக்கொள்ள முடியும், எத்தவறும் ஏற்படாமல் இருப்பதையும் உறுதி செய்துகொள்வார்கள். இத்தகைய முதலாளிகளை நாம் அங்கீகரித்து பொதுப்படையாக நன்றி கூற வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன், மனித வள அமைச்சம் சமூக வளர்ச்சி இளையர் மற்றும் விளையாட்டுத் துறை அமைச்சம் அவ்வாறு செய்ய சிறப்பு முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

முதலாளிகளின் இந்தச் சுமையைப் பகிர்ந்துகொள்ள அரசாங்கம் உதவும். எடுத்துக்காட்டாக, மகப்பேறு விடுப்பு. அது எட்டு வாரங்களாக இருந்தது, பின்னர் அதனை மேலும் நான்கு வாரங்களாகக் கூட்டினோம், இப்போது அது 12 வாரங்களாக உள்ளது. கூடுதல் 4 வாரங்களுக்கான ஊதியத்தை

அரசாங்கம் கொடுக்கிறது. அதனை மக்கள் பெரிதும் வரவேற்கின்றனர் என்று நினைக்கிறேன். அதனால் முக்கால்வாசிப் பெண்கள் இப்போது உண்மையில் 12 வார மகப்பேறு விடுப்பை எடுக்கின்றனர். ஆனால் நீங்கள் ஒரு பிள்ளையை வளர்த்திருந்தால், 12 வாரங்கள் மிகவும் நீண்ட காலம் அல்ல என்று உங்களுக்குத் தெரியும். ஆகவே நாம் அதனை 16 வாரங்களாக அதிகரிப்போம். இந்தக் கடைசி நான்கு வாரங்களுக்கு நாம் சிறிதளவு நீக்குப்போக்குத் தன்மையை அளிக்கலாம். அதனைத் தொடக்கத்திலேயே கொடுக்கத் தேவையில்லை, முதல் ஆண்டில் அது எப்போது வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம், இந்த நான்கு வாரங்களுக்கும் அரசாங்கம் பணம் கொடுக்கும்.

எத்தகைய விடுப்பு ஏற்பாடுகள் இருந்தாலும், அரசாங்கம் எத்தகைய சுமையை ஏற்றுக்கொண்டாலும், இறுதியில் ஆண் அல்லது பெண் தனிப்பட்ட முடிவை எடுக்கவேண்டும் என்று கூறுவேன். உங்கள் வாழ்க்கைத் தொழிலில் 110 விழுக்காடு பணியாற்றுவீர்களா அல்லது ஒரு சரிசமவாழ்க்கைக்காக மற்ற நடவடிக்கைகளுக்கு நேரத்தை ஒதுக்கிவைப்பீர்களா? ஒவ்வொருவரும் தமக்குரிய சரிசம வாழ்க்கையை முடிவுசெய்யவேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

என் சொந்த அனுபவம் என் நினைவில் உள்ளது. சரிசமவாழ்க்கை மூலம் நன்மையடைந்தவன் நான். எனது தாய் ஒரு வழக்கறிஞர். இருந்தாலும் ஒவ்வொரு நாளும் அவர் எங்களுடன் மதிய உணவை உட்கொள்ள வீட்டுக்கு வருவார். ஒவ்வொரு நாளும் நாங்கள் மூவரும் பள்ளியிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்புவோம், அப்போது என் தாய் அங்கிருப்பார். நாங்கள் ஒன்றாக மதிய உணவைச் சாப்பிடுவோம். இப்போது அதனை நேசத்திற்குரியவர்களுடன் செலவிடும் நேரம் என்கிறோம். இத்தகைய பெரிய சொற்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னர் அது நடந்தது. அதன் பொருள் என்னவென்றால் எங்களுக்காக அவர் நேரத்தைச் செலவிட்டார். அவருடன் பேசுவதற்கு எங்களுக்கு நேரம் கிடைத்தது. அது எங்களுக்குப் பேருதவியாக இருந்தது. இரவு நேரங்களில் நிகழ்ச்சிகளுக்குச் செல்வதை அவர் தவிர்த்தார். என் தந்தையுடன் அவர் செல்லவேண்டியிருந்தது. ஆனால் அவரின் தொழில்தொடர்புடைய நிகழ்ச்சிகளுக்கு மிகவும் அரிதாகவே சென்றார். அதனால் வழக்கறிஞர் என்ற முறையில் அவருக்குக் குறைவான வருவாய், குறைவான வேலை, குறைவான சொத்துரிமைமாற்ற ஆவணங்கள் கிடைத்தாலும் தனக்குத் தன் பிள்ளைகள்தான் முக்கியம் என்று அவர் முடிவு செய்து அவ்வாறே நடந்துகொண்டார். அவர் அதில் மகிழ்ச்சியடைந்தார் என்று நான் நினைக்கிறேன். அதற்காக நாங்கள்

நிச்சயமாக அவருக்கு நன்றிக்கடப்பாடு கொண்டுள்ளோம். இன்று அதனைச் செய்வது சிரமமாக உள்ளது. அலுவலக நேரம் நீண்டதாக உள்ளது, வேகமும் தீவிரமாக உள்ளது. “அலுவலக நேரம்” என்று அதனை அழைக்கின்றனர். அங்கு நீங்கள் மேற்கோள் குறியிடவேண்டும். ஏன் எனில் வேலை நேரம் காலையில் தொடங்கினாலும் இரவு உணவு வரை அது முடிவதில்லை. வீட்டிலும் நீங்கள் வேலை செய்கிறீர்கள். விடுமுறையின்போது கூட நீங்கள் மின்னஞ்சல் அல்லது பிளாக்பெர்ரி (Blackberry) கைத்தொலைபேசி அல்லது மற்ற மின்கருவிகள் வழி வேலை செய்கிறீர்கள்.

இருப்பினும், சரிசமமான, நிறைவான வாழ்க்கையை நீங்கள் பேணிக்காக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். ஓரிரு ஆண்டுகளுக்குள் களைப்படைந்துவிடாமல், வாழ்க்கை முழுவதும் பேணிக்காக்கக்கூடிய வேகத்தைத் தக்க வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். **அப்போது சமமான, நடுநிலை அமைதியுடன் இருப்பீர்கள்.** உங்கள் வாழ்க்கையின் இறுதியில், வேலை ஓய்வு பெறும்போது, நான் மனநிறைவுகொண்டுள்ளேன், நான் நல்ல வாழ்க்கைத்தொழிலை நடத்தினேன், நான் என் குடும்பத்தைக் கவனித்துக்கொண்டேன், பிள்ளைகளை வளர்த்தேன் என்று சொல்லிக்கொள்ளலாம். இதுதான் வாழ்க்கை.

வேலை-குடும்பவாழ்க்கை சமநிலை பிள்ளைகளுக்கும் பொருந்தும். தங்கள் பிள்ளைகள் மீது ஏற்படுத்தப்படும் மனஅழுத்தம் குறித்து பல பெற்றோர்கள் புகார் செய்வது எனக்குத் தெரியும். குறிப்பாக நமது கல்வித் திட்டம் மனஅழுத்தத்தை ஏற்படுத்துவதாக புகார் செய்கின்றனர். நாம் பள்ளிப் பாடத்திட்டத்தைச் சீர்செய்துள்ளோம் – குறைவாகக் கற்பித்தல், நிறைவாகக் கற்றல். இருந்தாலும் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் சிறிது கூடுதலாகச் செய்யவேண்டும் என்று இன்னும் விரும்புகின்றனர். ஆகவே, வளமுட்டும் வகுப்புகள், துணைப்பாடங்கள் என எல்லா வகையான திட்டநடவடிக்கைகளிலும் பிள்ளைகளை ஈடுபடுத்துவதுடன் தேர்வுக்கு முன்னர் பிள்ளைகளுக்குக் கோழிச்சூப்பையும் ஊட்டுகின்றனர். பள்ளிச் சீருடை அணிந்த பிள்ளைகளுடன் கோழிச் சூப்புக்கான விளம்பரங்கள் பள்ளிக்கு வெளியே எல்லோரும் பார்க்கும் வண்ணம் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளதை நான் பார்க்கிறேன். சிறிதளவு நெருக்குதல் தவிர்க்கமுடியாதுதான். சிங்கப்பூரின் போட்டி உணர்வில் அது ஓர் அம்சமாகும். மற்ற கிழக்கு ஆசிய சமுதாயங்கள் இதைவிடக் கூடுதல் கொடூரமாகப் போட்டிமிக்கதாக உள்ளன. நெரிசல்மிக்க பள்ளிகளைக் கொண்டுள்ள கொரியர்களைப் பாருங்கள் அல்லது ஜூக்குஸ் (jukus)

என்று தங்கள் பள்ளிகளை அழைக்கும் ஐப்பானியர்களைப் பாருங்கள், ஹாங்காங்காரர்களையும் பாருங்கள். கொரியர்களைப் பற்றிய ஒரு கட்டுரையை நான் இப்போதுதான் படித்தேன். பள்ளிகளுக்கு அவர்கள் சென்று மாணவர்களின் பைகளைச் சோதனையிடுகின்றனர், அற்பப்பொழுதுபோக்கான சஞ்சிகைகள், கைத்தொலைபேசிகள், உதட்டுச் சாயம் போன்றவை ஒன்றும் இருக்கக்கூடாது, பள்ளிக்கு நீங்கள் சென்றால், பையன்களுடனும் பெண்பிள்ளைகளுடனும் நட்புக்கொள்ளக்கூடாது, அது சிறைச்சாலை போலிருக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களுக்கு ஒரு மணி நேர ஓய்வு கிடைக்கும், சரியான பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்லுவதற்காகத் தயார் செய்ய ஒவ்வொரு வாரமும் வார இறுதியில் இரண்டு மணி நேரம் அவர்களுக்கு உள்ளது.

நாம் அவர்களைப்போல் இல்லை. நம்மிடம் கொஞ்சம் மனஅழுத்தம் உள்ளது ஆனால் நாம் அதைச் சமாளிக்க வேண்டும். அமைதியாக அதை ஏற்று முன்னேறிச்செல்ல வேண்டும். தங்கள் பிள்ளைகள் குறித்துப் பெற்றோர்கள் கவலைப்படுவதும், கடுமையாக உழைக்குமாறும் நன்றாகச் செய்யுமாறும் ஊக்குவிப்பதும் இயல்புதான். ஆனால் நாம் அவர்களைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும், ஒவ்வொரு பிள்ளையும் மாறுபட்ட திறமையைப் பெற்றிருப்பார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும், அவர்கள் வளர்வதற்கு நாம் இடம் கொடுக்கவேண்டும், அவர்களின் எடுத்துக்கொள்ளும் காலத்திற்கு ஏற்ப அவர்கள் கற்று முதிர்ச்சியடைய விட்டுவிடவேண்டும். நன்றாகச் செய்யுமாறு அவர்களை நெருக்குங்கள் ஆனால் அதே வேளையில் அவர்களைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். அவர்களின் இயல்புக்கு ஏற்ப வளரவிடுங்கள். அவர்களை பல திசைகளில் செல்ல விடுங்கள், ஏட்டுக்கல்வியாக இல்லாமலிருக்கலாம், கலைகளாக இருக்கலாம், இசையாக இருக்கலாம், அவர்களின் இயல்புக்கு ஏற்ப விட்டுவிடுங்கள்.

பெண்களிடமிருந்து நான் கற்றுக்கொண்ட மூன்றாவது விஷயம், பிள்ளைகள் பெறுவதால் ஏற்படும் செலவு. உண்மையில் இதனை நான் பெண்களிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. எனக்கு அது பற்றித் தெரியும். பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்குக் கணிசமான செலவாகும். முதலாவதாக பிள்ளை வளர்ப்பில் உள்ள நேரடிச் செலவு, பால் மாவு, பிள்ளைத்தள்ளுவண்டி, பிள்ளைமருத்துவர் போன்றவற்றிற்குப் பணச் செலவு ஏற்படும். இந்த நேரடிச் செலவிற்கு மேலாக, வேலை செய்யும் அன்னையருக்குக் குறிப்பாக பட்டத்தொழிலர் அன்னையருக்கு ஏற்படும் வாய்ப்பு இழப்புச் செலவைப் பற்றியும் நீங்கள் சிந்திக்கவேண்டும். நான்

கூறும் வாய்ப்பு இழப்புச் செலவு என்பதன் பொருள் என்ன? தாய் வேலை செய்யும்போது, அவர் பணம் ஈட்டுகிறார். பிள்ளையைக் கவனித்துக்கொள்ளும்போது அவர் குறைவாக வேலை செய்வார் அல்லது தீவிரம் குறைந்து வேலை செய்வார், பிள்ளையைக் கவனித்துக்கொள்வதற்காக வருவாயில் சிறிதளவை விட்டுக்கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கும். ஆகவே அவரின் வருவாய் குறைந்திருக்கும். ஆகவே அது வாய்ப்பு இழப்புச் செலவு என்று அழைக்கப்படுகிறது. வேலை குறைவு, தங்களின் வாழ்க்கைத் தொழிலைத் தியாகம் செய்கின்றனர். ஆகவேதான் பெரும்பாலும், பட்டத்தொழிலர்களாகப் பணியாற்றும் பெண்கள் பிள்ளைகளை வளர்ப்பது செலவுமிக்கது என்கிறார்கள். ஆகவே, குறைந்த வருமானம் ஈட்டும் பெண்கள் வாய்ப்பு இழப்புச் செலவைக் குறைவாகவே உணர்கின்றனர் ஆனால் முரண்பாடானவகையில் அதிக வருமானம் ஈட்டும் பெண்கள் அவ்வாறு உணர்கிறார்கள், அவ்வாறே கூறுகின்றனர்.

பிள்ளைகள் பெறுவதற்குப் பணம் ஒரு முக்கிய நோக்கமாக இருக்காது. தம்பதியினரிடம் நான் உங்களுக்குக் கொஞ்சம் கழிவு தருகிறேன், மேலும் பிள்ளைகள் பெற்றுக்கொள்கிறீர்களா என்று கேட்டால் பலர் சீற்றமடைவர். அவர்கள் அப்படிச் செய்வது சரிதான் என்று நினைக்கிறேன். இருந்தாலும் பெண்கள் பிள்ளை பெறுவதில் உள்ள சுமையைக் குறைக்க நாம் உதவுவது சரியே. அதனால்தான் நாம் குழந்தை போனசுத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தோம். அதனால்தான் வரி ஊக்குவிப்புத் திட்டத்தையும் கொண்டுவந்தோம். இத்திட்டங்களை நாம் மேம்படுத்துவோம். இன்றிரவு அது பற்றிய விவரங்கள் என்னிடம் இல்லை. ஆகவே அதைப்பற்றிய அடுத்த பகுதியை எதிர் பாருங்கள். ஆனால் குழந்தை போனசைப் பொறுத்தவரையில், முதல் முறைப் பெற்றோர்களுக்கு அதனை நாம் மேம்படுத்துவோம். வரி ஊக்குவிப்புகளைப் பொறுத்தமட்டில், அன்னையர் வேலை செய்வதை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு நாம் இன்னும் அதிகம் செய்வோம்.

நான் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று பெண்கள் கேட்டுக்கொண்ட நான்காவது விஷயம் குழந்தைப்பருவ ஏற்பாடுகள். இது பெற்றோர்களின், குறிப்பாக இருவரும் வேலை செய்தால், முக்கிய கவலையாகும். முக்கியமான காலம், பிறப்பிலிருந்து பிள்ளைகள் பள்ளி செல்லும் ஆறு வயது வரையாகும். ஏன் என்றால் அவர்கள் பள்ளிக்குச் சென்ற பிறகு, அவர்கள் தொடக்கநிலை ஒன்றில் இருப்பார்கள். அவர்கள் கவனித்துக்கொள்ளப்படுவார்கள், மேலும் அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே

பார்த்துக்கொள்ளுமளவுக்கு வளர்ந்தவர்களாகவும் இருப்பர். ஆனால் அவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்லும் முன்னர் உள்ள முதல் ஆறு ஆண்டுகள் முக்கியமானவை. அவர்கள் நன்றாகக் கவனித்துக்கொள்ளப்படுகின்றனர் என்ற மன அமைதி பெற்றோர்களுக்குத் தேவை. பெரும்பாலான குடும்பங்கள் பிள்ளைகளை இல்லங்களிலேயே கவனித்துக்கொள்கின்றன. தாத்தா பாட்டிமார் அவர்கள் மீது ஒரு கண் வைத்திருப்பார்கள் அல்லது கூட்டுக்குடும்பம் இருக்கும். அல்லது பணிப்பெண்கள் இருப்பார்கள். ஆனால் பல வேலை செய்யும் பெண்கள் முறையான பிள்ளைப்பராமரிப்பு ஏற்பாடுகளை நம்பியிருக்கின்றனர். இந்த வயதுப் பிள்ளைகளில் கால்வாசிப்பேர் பிள்ளைப் பராமரிப்பு நிலையங்களில் உள்ளனர், பிரபலமான நிலையங்களில் வரிசைபிடித்து நிற்போருமுண்டு. அதில் சேர்வதற்கு முன்னர் ஓர் ஆண்டு, சிலசமயங்களில் அதற்கும் மேலாக காத்திருக்கவேண்டும்.

அவற்றில் ஒன்றிற்கு, ஜூரோங்கில் உள்ள என்டியுசி குழந்தைப் பராமரிப்பு நிலையத்திற்கு நான் சென்றேன். பிரபலமானவற்றில் இதுவும் ஒன்று. அவர்கள் அங்கு செய்வதைப் பார்த்து நான் மனம் கவரப்பட்டேன். மாலை வேளையில் தங்கள் பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்லவும் என்னைச் சந்திக்கவும் வந்த பெற்றோர்களில் சிலரிடம் பேசினேன். தங்கள் பிள்ளைகளை அங்கு படிக்கவைப்பதில் அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அங்கு நல்ல சூழல் இருக்கிறது, அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பழகுகின்றனர், அவர்கள் திறன்களைக் கற்றுக்கொள்கின்றனர், நடனம் போன்ற சமூகத் திறன்களைக் கற்றுக்கொள்கின்றனர். அவர்கள் தேசிய தினத்திற்காகத் தயார் செய்துகொண்டிருந்தனர். மாதிரிப் பொருட்களைத் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தனர். மற்ற பிள்ளைகளுடன் கலந்துறவாடிப் பழகக் கற்றுக்கொள்கின்றனர். வேலை செய்யும்போது பெற்றோர்களுக்கு மன நிம்மதி இருந்தது. ஆகவே குழந்தைப் பராமரிப்புத் துறையை வலுப்படுத்த நாம் இன்னும் அதிகம் செய்யவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். அது முக்கியம். மூன்று விஷயங்களைச் செய்யவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். எல்லோருக்கும் அவை கிடைக்குமாறு மேலும் செய்யவேண்டும். அப்படியென்றால், கூடுதல் நிலையங்கள் கட்டப்படவேண்டும். மேலும் கட்டுபடியாகக் கூடியதாக ஆக்கவேண்டும், அப்படியென்றால் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் மேலும் அதிகமான மானியம். அதிகத் தரமிக்கதாக ஆக்கவேண்டும், தரத்தை உயர்த்தவேண்டும். அந்த வகையில், நம்மிடம் சிறந்த குழந்தைப் பராமரிப்பு நிலையங்கள் இருக்கும், நாமும் வேலை செய்ய முடியும்.

நாம் செய்யவேண்டிய மற்றொன்று பாலர்பள்ளிகளை மேம்படுத்துதலாகும். எல்லோரும் குழந்தைப் பராமரிப்பு நிலையத்திற்குச் செல்லுவதில்லை ஆனால் கிட்டத்தட்ட எல்லோரும் பாலர்பள்ளிக்குச் செல்கின்றனர். நாம் அவற்றை மேம்படுத்தவும் வேண்டும். சிங்கப்பூரில் துடிப்புமிக்க பாலர்பள்ளி துறை நம்மிடம் உள்ளது. உயர்மட்டத்தில் உள்ளவர்கள் தங்களைத் தாங்களே பார்த்துக்கொள்ள முடியும் என்று நினைக்கிறேன். நடுத்தரத்தினர் பிரிவின் இறுதியில், பெரும் சந்தை உள்ளது. மசெக சமூக அறநிறுவன நிலையங்களில் தரங்கள் மேம்பட்டுள்ளன. இருப்பினும் அவை மேலும் நன்றாகச் செய்ய முடியும். பாலர்பள்ளி துறையை மேம்படுத்துவதிலும் நாம் மேலும் அதிக முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். காரணம், நமது பிள்ளைகள் தொடக்கப்பள்ளிக்குச் செல்லும்போது, பாலர்பள்ளிகளில் நல்ல ஆயத்தப்படிப்பைப் பெற்றிருப்பது முக்கியமாகும். பள்ளிக்கு முன்னர் உள்ள பள்ளிகளாக பாலர்பள்ளிகள் இருக்கவேண்டியதில்லை. தொடக்கநிலை ஒன்றாம் வகுப்பிற்குச் செல்லும்போது அதற்குமுன்னரே பிள்ளைகள் மன அழுத்தத்திற்கு ஆளாயிருப்பார்கள். பாலர்பள்ளிக்குச் செல்வதில் போட்டியிருந்தாலும் நல்ல பாலர்பள்ளி குழல் இருக்கவேண்டும். அதனை நம்மால் செய்ய முடியும் என்று நினைக்கிறேன். பாலர்பள்ளிகளுக்கு அரசாங்கம் ஏற்கனவே பணத்தைச் செலவிடுகிறது. காரணம் தகுதி பெறும் நிறுவனங்கள் அரசின் உதவித் தொகையைப் பெறுவதுடன் கல்வி அமைச்சின் உதவியையும் பெறுகின்றன. இதனை நாம் கணிசமாக ஊக்குவிக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். அதன்மூலம் நாம் தரத்தை உயர்த்தலாம், சிறந்த ஆசிரியர்கள் மட்டுமல்ல, சிறந்த பாடத்திட்டங்களையும், சிறப்பாக நடத்தப்படும் நிறுவனங்களையும், உயர்தர குழலையும் நாம் பெற முடியும். அதன்மூலம் பிள்ளைகள் மேலும் கூடுதல் தன்னம்பிக்கையுடன் வளரமுடியும். குறிப்பாக வீட்டில் அவ்வளவாக உகந்த பின்னணியைக் கொண்டிருக்காதவர்கள் பாலர் பள்ளியில் நன்றாகச் செய்து பள்ளிக்குச் செல்லும்போது மேலும் சமமான நிலையில் மற்றவர்களுடன் தங்கள் கல்வியைத் தொடங்குவர்.

இது ஒரு பெரும் நடவடிக்கை. நாம் இதனை நீண்ட காலமாக பரிசீலனை செய்து வந்துள்ளோம். நாம் அது குறித்து முடிவு செய்யாததன் காரணம், நமது வரையறை தொடக்கநிலை வகுப்பு ஒன்றாக இருந்தது. நமது வரையறை தொடர்ந்து தொடக்கநிலை ஒன்றாம் வகுப்பாகவே இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன், இருந்தாலும் பிள்ளைகள் தொடக்கநிலை ஒன்றாம் வகுப்பு அடையும் முன்னர் நாம் மேலும் அதிகமாகச் செய்யவேண்டும். அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் நாம் அவர்களை

வாழ்க்கைக்கும் பள்ளிக்கும் தயார் செய்ய முடியும். அவை நாம் செய்ய வேண்டிய நான்கு பெரிய விஷயங்கள்.

நாம் செய்யவேண்டிய இரண்டு சிறிய விஷயங்களும் உள்ளன. அவை பலரையும் பாதிக்காது. இருந்தாலும் அவற்றை நாம் செய்யவேண்டும். அவற்றைச் செய்வது சரியே. ஒன்று, பிள்ளைகள் பெற விரும்பும் தம்பதியினர், ஆனால் கருத்தரிக்க இயலாதவர்கள். அவர்கள் செயற்கைக் கருத்தரிப்பு முறை சிகிச்சைக்குச் செல்கின்றனர். ஆனால் அது செலவுமிக்கதாக உள்ளது. ஆகவே செயற்கை கருத்தரிப்பு முறையின் செலவைக் குறைப்பதற்காக நாங்கள் நிதியுதவி வழங்குவோம். இரண்டாவதாக, பல பிள்ளைகளுடன் உள்ள தம்பதியினர். ஸ்ட்ரேட்ஸ் டைம்ஸ் செய்தித்தாள் வாசகர் அரங்கத்தில் ஒரு கடிதம் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஐந்து தாய்மார்கள், ஒவ்வொருமீ ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்கள். எங்களையும் நினைவில் கொள்ளுங்கள், எங்களுக்கு ஐந்து பிள்ளைகள் உள்ளனர், உங்களின் ஊக்குவிப்பு நான்கு பிள்ளைகளோடு நின்றுவிடுகிறது என்றனர். ஆகவே நாம் அவர்களை நினைவில்கொள்ளவேண்டும். வரி நிவாரணம், பிள்ளைப்பராமரிப்புக்கான மானியங்கள் போன்ற ஊக்குவிப்புகளை ஐந்தாம் மற்றும் அதற்குப்பிறகுமான பிள்ளைகளுக்கும் விரிவுபடுத்தவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். அத்தகையோர் அதிகமாக இல்லை. இருப்பினும் அதிகப் பிள்ளைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள கட்டுபடியானவர்களுக்கு இந்த ஊக்குவிப்புகள் தூண்டுகோலாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

இந்த நடவடிக்கைகள் எல்லாம் சேர்ந்து மிகக் கணிசமான தொகுப்புத் திட்டமாகும். நாம் ஏறக்குறைய ஆண்டுக்கு 700 மில்லியன் வெள்ளியைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். கூடுதல் குழந்தைகள் பிறந்தால், அது ஆண்டுக்கு 700 மில்லியன் வெள்ளிக்கும் மேலாக இருக்கும். பிள்ளை ஊக்குவிப்புகளாக நாம் இன்று செலவழிப்பதைவிட அது ஏறக்குறைய இரட்டிப்பாகும். ஒட்டுமொத்தமாக நாம் 1.6 பில்லியன் வெள்ளியை அல்லது நமது உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 0.6-யை ஆண்டு ஒன்றுக்கு செலவு செய்திருப்போம். வோங் கான் செங் மக்கட்தொகைக் கொள்கைகளுக்குப் பொறுப்பு வகிக்கிறார். ஆகவே அவர் இந்த வாரத்தின் பிற்பகுதியில் பத்திரிகையாளர் கூட்டத்தை நடத்துவார். அப்போது அவர், பல பெற்றோர்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்காத்திருக்கும் அந்த எண்ணிக்கை உட்பட, உங்களுக்கு முழுத்தகவலையும் தருவார். ஆனால் கவனம் செலுத்துவதற்கு பத்திரிகையாளர் கூட்டம் வரை தயவு செய்து காத்திருக்காதீர்கள்.

இந்தத் தொகுப்புத் திட்டம் பல தம்பதியினரிடையே மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும். இருந்தாலும் அது நமது பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துவிடும் என்று உத்தரவாதம் வழங்க என்னால் முடியாது. ஏன்? இது ஓர் ஆழமான பிரச்சனையாகும். இதை நாம் அவ்வப்போது மீண்டும் பரிசீலனை செய்யவேண்டும். இறுதியில் இது நமது மனப்போக்குகள், தனிப்பட்ட தெரிவுகள், மற்றும் பண்புகளைப் பொருத்திருக்கிறது. திருமணம், குடும்பம், ஆகியவற்றின் மீது முக்கியத்துவம் செலுத்துங்கள், இவற்றை உங்களின் முன்னுரிமைகளாக்குங்கள், முழுமையான மற்றும் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையைப் பெற்றிருங்கள்.

எனக்கு ஒரு செய்தி கிடைத்துள்ளது. நாம் 3-0 என தோல்வியடைந்துவிட்டோம். நாம் ஒரு வலுவான சீனக் குழுவிற்கு எதிராகப் போட்டியிட்டோம். நமது குழுவினர் நமக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளனர். நாம் அவர்களைப் பாராட்டவேண்டும். நாம் மகிழவேண்டும், கொண்டாடவேண்டும்.

நமது பிள்ளைகள் முழுமையான மாறுபட்ட உலகில் வளர்வர். அந்த உலகிற்கு அவர்களையும் சிங்கப்பூர் சமுதாயத்தையும் நாம் தயார்ப்படுத்த வேண்டும். நம்மை பாதிக்கக்கூடிய பெரும் மாற்றங்களில் ஒன்று இணையம். புதிய ஊடகம் நீக்கமற எங்கும் நிறைந்து வேகமான முன்னேற்றம் கண்டுவருவது. ஒவ்வொருவரும் இணைப்பைப்பெற்று தொடர்புகொண்டுள்ளனர். மக்கள் வலைப்பதிவு செய்கின்றனர், ஒருவரோடுஒருவர் ஈடுபாடுகொண்டுள்ளனர். இணையம் வழி செயல்பட தங்களை ஏற்பாடு செய்துகொள்கின்றனர். இணையம் வழி அரசியலும் நடத்துகின்றனர். நாம் அடித்தளங்களைப் பற்றிப் பேசிவந்தோம், இப்போது வலைத்தளங்களைப் பற்றி இணையத்தில் உள்ளவர்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும். இது உலகளாவிய வகையில் நிகழ்கிறது.

அமெரிக்காவில் தற்போதைய தேர்தல் பிரசார இயக்கத்தைப் பாருங்கள். கணினியை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்று எனக்குத் தெரியாது, என்னிடம் மின்னஞ்சல் இல்லை என்று ஜான் மெக்கேன் கூறுகிறார். இருந்தாலும் அவருக்கு ஓர் இணையத்தளம் ஒன்று உள்ளது. அவருக்கு வேறு வழியில்லை. John McCain.com. இதுதான் ஜான் மெக்கேனின் இணையத்தளம்.

பாரக் ஒபாமா. அவர் blackberry எனும் செல்பேசியைப் பயன்படுத்துகிறார். ஓயாமல் குறுஞ்செய்தி அனுப்புகிறார். பேச்சுத்தொடர்பு கொள்கிறார், மின்னஞ்சல் அனுப்புகிறார் என்பதுடன் இணையம் அவரின் பிரசாரத்திற்கு ஒரு முக்கிய பகதியாக இருக்கிறது. அவருக்கு ஒரு சக்திமிக்க, எளிமையான “நாம் நம்பும் மாற்றத்தைச் செய்வோம்” எனும் இணையப்பக்கம் உள்ளது. இளம் அமெரிக்கர்களைச் சென்றடைய அதனை அவர் பலனளிக்கும் வகையில் பயன்படுத்துகிறார். அதன் வழி அவர்களுக்கு அவர் அதிக சக்தி அளிக்கிறார், அவர்கள் தமது பிரசாரத்தில் கலந்துகொண்டு ஆதரவு திரட்டச் செய்கிறார். அவரிடம் Chris Hughes இருக்கிறார். Facebook எனும் சமூக உறவாடல் இணையத்தளத்தை தோற்றுவித்தவர்களில் 24 வயது Chris Hughes-சும் ஒருவர். இப்போது அவருக்குள்ள செல்வத்தின் மதிப்பு ஒரு சில மில்லியன் டாலராக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அவர் பல்கலைக்கழகப் படிப்பைப் பாதியிலேயே கைவிட்டவர். உதவும்பொருட்டு அவர் பாரக் ஒபாமவுடன் சேர்ந்தார். அவரின் பிரசாரத்தை, தொண்டர்களை, அவரின் நிகழ்ச்சிகளை, அவரின் நன்கொடைகளை, அவரின் நடவடிக்கைகளை, அவர் தோன்றவேண்டிய இடங்களை, அவரின் மின்னஞ்சல்களை, ஒட்டுமொத்தமாக எல்லாவற்றையும் ஏற்பாடு செய்வதற்கு Facebook தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தினார். ஆகவே பாரக் ஒபாமாவுக்கு இணையத்தில் Facebook பிரசன்னம் ஒன்று உண்டு. அதனை நீங்கள் பார்க்கலாம். அவரின் எல்லா இணையப்பக்கங்களைப் போல அதில் ஒரு சுவாரசியமான பிரகாசமான சிவப்பு பொத்தான் ஒன்று – இப்போதே நன்கொடையளியுங்கள்- என உள்ளது. அது மிகவும் சக்திவாய்ந்தது, ஏன் எனில் மக்கள் அதனால் கவரப்படுகின்றனர். 1.5 மில்லியன் பேர் அந்தப் பொத்தானை அழுத்தி ஒவ்வொருவரும் சிறு தொகையை நன்கொடையாக அளித்துள்ளனர். எல்லாவற்றையும் சேர்த்தால் அது ஏறக்குறைய ஒரு நூறு மில்லியன் டாலராக, இப்போது அதைவிடக் கூடுதலாக இருக்கக்கூடும். எல்லாவற்றையும் சேர்த்தால், அவரின் பிரசாரத்திற்கு அது பெரும் உற்சாகமான தொகையாக உள்ளது. அதனால் அவரால் தனக்கு அரசாங்கத்தின் பணம் தேவையில்லை, அடித்தள மக்களின் பணத்தைப் பயன்படுத்துகிறேன் என்று சொல்ல முடிகிறது. எப்படி இருந்தாலும் அதுவும் பணமேதான். இருந்தாலும், பாரக் ஒபாமா இணையத்தில் தொல்லைக்கு ஆளாகத்தான் செய்கிறார். காரணம் எல்லா வகையிலான கதைகளும் அங்கு வலம் வருகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக அவர் ஒரு முஸ்லிம், அல்லது அவர் இதைச் செய்யவில்லை அல்லது அதைச் செய்தார் என்று கூறப்படுகிறது. பொய்யான தகவல்களுக்கு எதிராக எல்லா இணையத் தளங்களுக்கும் சென்று அவரால் வாதிட முடியாது. அத்தகைய

பொய்களை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி, Fight the Smears அழுக்காறுகளுக்கு எதிராகப் போரிடுவோம் என்று ஓர் இணையத்தளத்தை உருவாக்கியுள்ளார். காயமுற்ற துருப்பினரை சென்று பார்க்கவில்லை என்று ஜான் மெக்கேன் அவரைத் தாக்கினால் அதற்கான மறுப்பு இணையத்தில் எழுதப்படுகிறது. அந்த இணையத்தளத்திற்குச் சென்றீர்களேயானால், உண்மையல்லாதவற்றின் பட்டியலும் பாரக் ஒபாமா பிராசாரக் குழுவினரின் விளக்கமும் இடம்பெற்றிருப்பதைக்காணலாம். அவர் இணையத்தைப் பயன்படுத்துகிறார், அதே வேளையில் இணையத்தைப் பயன்படுத்துவதில் உள்ள சில சிரமங்களையும் அவர் எதிர்கொள்கிறார். இதுதான் அமெரிக்கா.

இங்கிருந்து அருகில் உள்ள மற்றொரு நாட்டை, கொரியாவை, ஆசியாவில் உள்ளதை எடுத்துக்கொள்வோம். உலகிலேயே அதிக இணையப்புழக்கம் உள்ள நாடு அது, பெரும் அளவில் அகலக்கற்றை - அதிவேக இணைப்பைப் பெற்றுள்ளது. அதிகமான பயன்பாடு உள்ளது, எல்லாவற்றையும் இணையம் வழி மக்கள் செய்கின்றனர். அது கொரிய அரசியலிலும் மாபெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அது புதிய குழுக்களுக்கு அதிகாரம் வழங்கியுள்ளது. ஏன் எனில் அவை மக்களை ஒன்றுதிரட்டுகின்றன. இணையத்தில் அவர்களைச் செயல்படத்தூண்டுகின்றன. ஆகவே, கடந்த டிசம்பரில் நடைபெற்ற தேர்தல் பிரசாரத்தின்போது அதிபர் Lee Myung-bak முழு வெற்றியடைய அது உதவியது. ஏன் எனில் இணையத்தில் மக்கள் ஒன்று திரளமுடிந்தது. புதுக் குழுக்கள் உருவாகின, ஆனால் அதே வேளையில் இணையத்தில் மக்களிடையே மனநிலை துரிதமாக மாறும் நிலையும் இருக்கிறது. ஆகவே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில மாதங்களிலேயே அதிபர் லீ முற்றுகைக்கு ஆளாகியதுடன் மக்கள் பெருமளவில் ஆர்ப்பாட்டங்களையும் நடத்தினர். மில்லியன் கணக்கான மனிதர்கள் ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தினர் என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். சிறிது மிகைப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்கலாம். இருந்தாலும் படத்தைப் பார்த்தீர்களானால் பெரும் அளவில் மக்கள் உள்ள ஒன்றாகத் தோன்றுகிறது. சோலில் உள்ள ஒரு மெழுகுவத்தி ஆர்ப்பாட்டப் படம் இது. அவர்கள் எது பற்றி கிளர்ச்சி செய்தனர் - மாடுகளின் மூளையைப்பாதிக்கும் நோய் பற்றி. இவை உண்மையானவையா? உண்மையில் அவை வதந்திகளே, வேடிக்கையான வதந்திகள். முதல் வதந்தி இதுதான், 94 விழுக்காட்டு கொரியர்களுக்குச் சிறப்பான மரபணு உள்ளது. அவர்கள் மாட்டிறைச்சியைச் சாப்பிடும்போது அவர்களுக்கு மாட்டு மூளை நோய் வரும். அந்த வதந்தி வலம் வந்தது. அதனால் எல்லோரும் தூண்டலுக்கு ஆளானார்கள். பின்னர் அமைதியடைந்தனர்,

அடுத்த வதந்தி – மாட்டின் பொருட்கள் கொண்டு இடுப்புத்துணி செய்யப்படுகிறது என்பதாகும். குழந்தைகள் இடுப்புத்துணியைப் பயன்படுத்துகின்றன, ஆகவே குழந்தைகளுக்கு மாட்டு மூளை நோய் வரும். வீடியோக்களும் படங்களும் இணையத்தில் வலம் வந்தன. இது உண்மையான நிகழ்ச்சி. இன்னும் ஒன்று. இவற்றைவிட அருவருக்கத்தக்கவை சில உள்ளன. அவற்றை இன்றிரவு நான் காட்டமாட்டேன். அவற்றை நீங்கள் கண்டுபிடிக்கமுடியும். இணையத்திலிருந்து அது அவர்களுக்கே திரும்பிவருகிறது. மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்துகின்றனர். மீண்டும் அது இணையத்திற்குச் செல்கிறது. இதனை அதிபர் Lee Myung-bak “அச்சம்கலந்த தகவல்” (infodemics) என அழைக்கிறார். பொய்யான அனாமதேய தகவல். அதிருப்தியையும் மகிழ்ச்சியின்மையையும் உருவாக்கி, உண்மை உலகில் தொற்றுநோய்போல் பரவுகிறது. ஆனால் அதிபர் லீ அதனை அச்சம்கலந்த தகவல் என அழைக்கிறார். ஒரு கொரிய செய்தித்தாள், அதற்கு வார்த்தைகளை மிகவும் கவனமாகப் பயன்படுத்தவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை. ஆகவே இதனை மாட்டு மூளை நோய் பைத்தியக்காரத்தனம் என்று அழைக்கிறது. இணையம் குறித்த எதிர்மறையான எடுத்துக்காட்டு கொரியா.

தகவலுக்கும் மக்களை ஈடுபடுத்தலுக்குமான தீவிர இடமாக இணையம் உருவாகியுள்ளதன் மற்றொரு சுவாரசியமான எடுத்துக்காட்டு மலேசியாவாகும். அங்கு உயிரோட்டமான விவாதம் இருக்கிறது, முக்கியமான பங்களிப்பும் உள்ளது, ஆனால் அதிகமாக சந்தேகத்திற்குரிய தகவல்களும் உள்ளன. அங்கு வலைப்பதிவுகள், உரையாடல் அறைகள் உள்ளன, மாற்று செய்தித்தாள் தளங்கள் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக Malaysiakini போன்ற மிகவும் பிரபலமானதும் உள்ளது. பல சிங்கப்பூரர்கள் அங்கு செல்கின்றனர் என்று எனக்குத் தெரியும். அதில் நிறையவே செய்ததிகள் உள்ளன. அரசியல்வாதிகளும் இணையவளியில் மும்முரமாக பங்குகொள்கின்றனர். டாக்டர் மகாதீரிடம் ஒரு வலைப்பதிவு இப்போது உள்ளது. அவர் Che Det எனும் பெயரைப் பயன்படுத்துகிறார். அவர் அரசியலில் தொடங்கி இப்போது வலைப்பதிவைத் தொடங்கியுள்ளார், மற்றவர்கள் வலைப்பதிவுகளைத் தொடங்கி பின்னர் அரசியலுக்குச் செல்வர். Jeff Ooi என்பவரைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? புகழ்பெற்ற வலைப்பதிவாளர். தேர்தலில் நின்று வெற்றிபெற்றார். அண்மைய தேர்தலின்போது, வலைப்பதிவுகள், குறுஞ்செய்திகள், Youtube வீடியோப் படங்கள் என பெரும் அளவில் தகவல்கள் வலம் வந்தன. தங்களின் அன்றாட முக்கிய செய்தி ஊடகங்களில் கிடைக்காதவற்றைப் பெற மக்கள்

இணையவெளியில் பெறச் சென்றனர். எதிர்க்கட்சியினரும் அங்கு எல்லா இடத்திலும் உள்ளனர். நான் அன்வார் இப்ராஹிமின் இணையத்தளத்தை, அவரின் புகைப்படங்களை, வீடியோப்படங்களைக் காட்டுகிறேன். அதைப்போலவே பாரிசான் நேஷனலுக்கும் இணையத்தளம் ஒன்று உள்ளது. ஆகவே போர் இணையவெளியிலும் நடந்தது. இணையவெளியில் மட்டும் அது நடைபெறவில்லை. மலேசியாவில் யதார்த்த வாழ்க்கை அரசியலும் இருந்தது. ஏன் எனில் எதிர்க்கட்சிகள் தங்களின் செராமாக்களில் (சமயச் சொற்பொழிவுகளில்), தங்கள் கூட்டங்களில், பல சூடான விஷயங்களை, உயர்ந்துவரும் வாழ்க்கைச் செலவினம், பொதுச் சேவைகள் மோசமாக வழங்கப்படுதல், மக்களின் பார்வையில் நிலவும் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளின் சமமின்மை போன்றவற்றை, நயமாகச் சொன்னால், எழுப்பினர். இந்தப்பிரச்சனைகளைப் புதிய ஊடகம் எடுத்துக்கொண்டது. பின்னர் அவை மின்வெளிவழி விநியோகிக்கப்பட்டன. ஒருவர் இருவரோடு பகிர்ந்துகொள்வார். இருவர் நால்வரோடு பகிர்ந்துகொள்வார்கள். அவை பன்மடங்காகப் பெருகிய எல்லோரும் அந்தச் செய்தியைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். அதன் விளைவு மார்ச் 8ம் தேதி நடைபெற்ற தேர்தலில் தெரிந்தது.

அமரிக்காவைவிட, உலகிலேயே பெரும் எண்ணிக்கையில் இணையப் பயனீட்டாளர்களைக்கொண்டுள்ள சீனாவில்கூட, இணையம் ஒரு முக்கிய கூறாகிவிட்டது. சிசுவான் மாநில நில அதிர்வுக்குப்பின்னர், பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்காக நிதிதிரட்டவும் ஆதரவுகாட்டவும் வலைஞர்கள் ஒன்று திரண்டனர். நான் உங்களுக்கு ஒரு படவில்லையைக் காட்டுகிறேன் " 重建家园, 中国力量 " நிலஅதிர்வுக்குப்பிறகு சீனர்கள் உருவாக்கிய மனநிலை மற்றும் நாட்டுப்பற்றுணர்வு ஆகியவற்றின்மீது அது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அவர்களின் தலைவர்கள் இப்போது புதிய ஊடகத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அதிபர் ஹு ஜின்தாவ் தமது முதல் இணையக் கலந்துரையாடலை அண்மையில் நடத்தியதுடன் ஒரு சில கேள்விகளுக்கும் பதிலளித்தார்.

இவை மற்ற நாடுகள். சிங்கப்பூரிலும் புதிய ஊடகம் பெரிய விஷயமாகவே உள்ளது. இது பற்றி இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் பேசினேன். ஆனால் இரண்டாண்டுகளில் நாம் முன்னேறியுள்ளோம். இன்று 80 விழுக்காட்டிற்கு மேலான குடித்தனங்களில் விரைவு இணைய இணைப்பு உள்ளது. சிங்கப்பூரில் 6 மில்லியன் கைத்தொலைபேசிகள் உள்ளன. அதனைச் சற்று யோசித்துப் பாருங்கள், 4.5 மில்லியன் மக்கள், ஆறு

மில்லியன் கைத்தொலைபேசிகள், குழந்தைகளைவிட தம்பதியினருக்குக் கூடுதல் கைத்தொலைபேசிகள் உள்ளன. பிள்ளைகள் பெறுவதற்கு நேரம் இல்லை என்பதில் ஆச்சரியம் இல்லைதான். ஆனால் இந்த ஊடகத்தில் இளம் மக்கள் முழுமையாக ஆழ்ந்திருக்கின்றனர். அச்சடிக்கப்பட்ட செய்தித்தாட்களைக் குறைவாகவே படிக்கின்றனர். இணையம் வழி அவர்கள் தகவல்களைப் பெறுகின்றனர். பிரச்சனைகளை விவாதிக்கின்றனர். தி ஸ்ட்ரேட்ஸ் டைம்ஸ் இணையத்தளத்தில் மக்கள் பங்களிக்கின்றனர். சிஎன்ஏ இணையத்தளத்திலும் அப்படித்தான். சீனப் பத்திரிகை சாவ்பாவ்விடம் OMY எனும் இணையத்தளம் உள்ளது. அதுவும் மிகவும் சுவாரசியமானது. செய்திகளைத் தருவதில் புது அணுகுமுறை இருக்கிறது. படிப்பவர்களை ஈடுபடுத்துதலும் உள்ளது. வாசகர்கள் தங்களின் சொந்தக் கருத்துக்களை எழுதுகின்றனர். அவற்றை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்கின்றனர். ஆர்வம் உள்ள குழுவினரை ஏற்பாடு செய்கின்றனர்.

இவை அனைத்தும் அரசாங்கம் எப்படி பணியாற்றுகின்றது என்பதை மாற்றிவிட்டது. அரசாங்கச் சேவைகள் இணையம் வழி வாரத்தில் ஏழு நாட்களும் 24 மணிநேரம் (24/7) கிடைக்கிறது. நீங்கள் பாஸ்போர்ட்டைப் புதுப்பிக்கவேண்டுமா. அதைச் செய்யலாம். புதிய தொழிலை சட்டப்பூர்வமாக உருவாக்க வேண்டுமா? புதிய கம்பெனியை அமைக்கவேண்டுமா? 20 நிமிடங்களில் அது செய்து முடிக்கப்படும். உங்கள் வரியை IRAS-சில் கட்டவேண்டுமா? சிரமம் இல்லை. அரசாங்கமும் இணையம் வழி சிங்கப்பூரர்களுடன் தொடர்பு கொள்கின்றது. ஈடுபடுத்துகின்றது. நாங்கள் வெறுமனே எங்களின் தகவல்களை வெளிப்படுத்தவில்லை. எங்களிடம் சில சுவாரசியமான விஷயங்கள் உள்ளன. அவற்றைத்தான் வெளிப்படுத்துகிறோம், எங்களிடம் சில வீடியோப் படங்களும் உள்ளன. எம்டிஏ (ஊடக மேம்பாட்டு ஆணையம்) அதற்கு வழிகாட்டியாக உள்ளது என்று நினைக்கிறேன். உங்களில் சிலர் கிறிஸ்தபர் சியாவை நினைவில் வைத்திருப்பீர்கள். அவர் ஒரு தலைமை நிர்வாக அதிகாரி. அவர் ஹிப்ஹொப் நடனமாடுவதில் கெட்டிக்காரர். இருவழி ஈடுபாடு, பங்களிப்பிலும் கூடத்தான். அதன் தொடர்பில் REACH எனும் கருத்தறியும் பிரிவு முன்னணியில் உள்ளது. அவர்கள் மக்களை ஈடுபடுத்தவேண்டும். ஆகவே அவர்களிடம் பிரபலமான இணையத்தளம் ஒன்று உள்ளது, அவர்களிடம் வலைப்பதிவுகள் உள்ளன. இணைய உரையாடல்கள் போன்றவையும் அவர்களிடம் உள்ளன. மேலும் அவர்கள் Facebookகிலும் பங்குகொள்கின்றனர். நிறையவே பங்களிப்பு அங்கு இருக்கிறது. எனது இன்றைய பேரணி உரைக்கு, REACH-டமிருந்து

எனக்கு நிறைய யோசனைகள் கிடைத்தன. நான் இன்று பேசும் விஷயங்கள் REACH இணையத்தளத்தில் சூடாக விவாதிக்கப்படும் தலைப்புகளாகும். ஆகவே நாம் அவர்களின் இணையப்பக்கத்தைப் பார்த்தோமானால் அங்கு எதைக் காண்கிறோம்? உயர்ந்து வரும் வாழ்க்கைச் செலவினம். சூடான விவாதத் தலைப்புகள்.

ஆகவே இப்படித்தான் அரசாங்கம் செயல்படுகிறது. இப்படித்தான் சிங்கப்பூரர்கள் பணியாற்றுகின்றனர், நமது அரசியலை நடத்துவதற்கு இவ்வாறுதான் நாம் நம்மை சரிசெய்துகொள்ளவேண்டும். அதற்கு ஏற்ப நம்மை நாம் மாற்றியமைத்துக்கொண்டு அதனைப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். அதனை ஆக்ககரமான விளைவுகளைத்தரும் வண்ணம் மாற்றவேண்டும். மேலும் அதனை தகவல் அளிக்க, கல்விபுகட்ட, மக்களை ஈடுபடுத்தப் பயன்படுத்தவேண்டும். நம்மில் ஒவ்வொருவரும் அதனைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். கணினி சுட்டியை (mouse) சொடுக்கியதும் (click) நீங்கள் அங்கு சென்றுவிடமுடியாது. அறிவுக்கூர்மையுடன் நடந்துகொள்ள கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். மின்வெளி குடிமக்களாக நடந்துகொள்ளவேண்டும். எல்லாவற்றையும் நம்பிவிடாதீர்கள். இணையத்தில் பார்ப்பதைப் பகுத்தறிந்து செயல்படுங்கள். இங்கு சொடுக்கவும் என்று கூறினால், சொடுக்குவதற்கு முன்னர் சோதனை செய்துகொள்ளுங்கள். யாராவது இது உண்மை என்று சொன்னால் அதனை உங்கள் நண்பர்கள் அனைவருக்கும் உடனடியாக மின்னஞ்சல் வழி அனுப்பிவிடாதீர்கள். முதலில் இது உண்மையா என்று உங்களை நீங்களே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். அறிவார்ந்த வரையறைகளை வைத்துக்கொள்ளுங்கள், அப்போது நாம் பிரச்சனையுள்ளவற்றைக் குறித்துவைத்துக்கொள்ள முடிவதுடன் ஆபத்தானவை எங்கு உள்ளன என்றும் நமக்குத் தெரியும். தாராளமாக அவற்றில் ஆக்ககரமாகப் பங்குகொள்ளுங்கள். ஆனால் அடித்துச்செல்லப்படாதிருங்கள், தயவு செய்து மாட்டு மூளை நோய் பைத்தியக்காரத்தன நடவடிக்கைகளில் சிக்கிக்கொள்ளாதீர்கள்.

அரசியல் நடவடிக்கைகள் குறித்த நமது விதிமுறைகளும் காலத்திற்கு ஏற்ப இருக்கவேண்டும். முதலில் கட்சி அரசியல் திரைப்படங்கள். அதாவது அரசியல் விஷயங்கள் குறித்த திரைப்படங்கள். இப்போது அவை முழுமையாகத் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. அரசியல் என்பது முக்கியமான விவகாரம் என்பதால் அவ்வாறு செய்யப்பட்டுள்ளது. வாக்காளர்கள் பிரச்சனைகளை அறிவுப்பூர்வமாக, உணர்ச்சிவயப்படாது, அமைதியாக, நடுநிலையோடு பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்பதுடன், எதிர்காலத்தைப்

பாதிக்கக்கூடிய முடிவுகளை நன்றாகச் சீர்தூக்கிச் சிந்தித்து முடிவுசெய்யவேண்டும். உணர்ச்சிகளைத் தூண்டக்கூடிய ஊடகம் என்பதால் திரைப்படங்கள் பற்றி நாங்கள் கவலைப்படுகிறோம். திரைப்படம் ஒன்றைப்பார்க்கும்போது ஏற்படும் தாக்கம், உணர்ச்சிகளை அவ்வளவாகத்தூண்டா ஒன்றை அச்சில் படிக்கும்போது மாறுபட்டிருக்கும். அது உங்களின் ஆழ்வுணர்வுகளைத் தொடும், அது உங்களைப் பாதிக்கும், சிந்தனைப்புலன்கள் தூண்டப்படுவதற்கு முன்னர் அது உங்களின் உணர்வுகளை ஈடுபடச் செய்யும். நீங்கள் அதைக் கூட்டத்துடன் பார்க்கும்போது இன்னும் சக்திமிக்கதாக இருக்கும். அப்போது உணர்வுகள் தூண்டப்பட்டு மக்கள் உணர்ச்சிவயப்படுவார்கள். இது ஓர் உண்மையான அக்கறை என்று நினைக்கிறேன். ஆனாலும் முழுமையான தடை என்பது புத்திசாலித்தனமானதல்ல என்று கருதுகிறேன். ஏன் எனில் அன்றாட வாழ்க்கையில் வலைத்தளத்தில் மக்கள் இப்படித்தான் தொடர்புகொள்கின்றனர். மக்கள் வீடியோக்களைத் தயாரிக்கின்றனர். அத்தகையவற்றின் பலவில்லை மற்றவர்களுக்கு அனுப்புகின்றனர், சற்றுமுன்னர் ஃபிளையிங் டச்மேனின் படவில்லைப் பார்த்தீர்கள். எனது தேசிய தினக் கூட்ட உரைகூட இப்போது தேசிய தினக் கூட்டப் பன்முக ஊடகக் காட்சியாக மாறிவிட்டது. அப்படித்தான் தொடர்பு கொள்ளவேண்டியுள்ளது என்பதால் அவ்வாறே உரை இருக்கவேண்டும். உரைக்குப்பிறகு, மக்கள் வீடியோக்கள், வலைப்பதிவுகள் மூலம் தங்களின் கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பர். இதனை யாராலும் எந்நேரத்திலும் செய்ய முடியும்.

அதை உங்களுக்கு விளக்கிக் காட்டுகிறேன். இங்கே என்னிடம் ஒரு கைத்தொலைபேசி உள்ளது. இது ஒரு சாதாரண நோக்கியா கைத்தொலைபேசிதான். QIK எனும் கணினி மென்பொருள் சேர்க்கப்பட்டுள்ள கைத்தொலைபேசி. QIK மென்பொருள் இந்தக் கைத்தொலைபேசியை வீடியோக் காமிராவாக மாற்றுகிறது. நான் அதைச் சொடுக்கினால், அது முடுக்கிவிடப்படுகிறது, அது வீடியோக் காமிராவாகிவிடுகிறது. மேலும் உடனடியாக அது இணையத்தில் என் இணையத்தளத்தில் படத்தை தொடர்ஓட்டப்பரப்புச் செய்கிறது. ஆகவே நான் இப்போது காமிராவை முடுக்கிவிட்டு உங்களைப் படம் பிடிக்கிறேன். என் இணையத்தளத்தைப் பார்த்தீர்களானால், நீங்கள் உங்களை அங்கு பார்க்கலாம். மேல்மாடியில் உள்ளவர்களையும் நாம் பார்க்குமாறு செய்யவேண்டும். சற்று தாமதம் ஏற்படலாம், இருந்தாலும் அது செயல்படுகிறது. ஆகவே கைகளை ஆட்டுங்கள், நீங்கள் திரையில்

தோன்றுகிறீர்கள். பார்த்தீர்களா, எவ்வளவு எளிமையானது என்று. நான் அரசியல் இல்லா முதல் வீடியோப் படத்தை எடுத்துள்ளேன்.

ஆகவே நாம் அரசியல் வீடியோக்களை அனுமதிக்கவேண்டும் ஆனால் சில பாதுகாப்புக்களும் இருக்கும். சில சரியானவையே என்று தெளிவுறத் தெரியும். உண்மைநிலை குறித்த படச்வில்லை, விளக்கப்படங்கள், நிகழ்ச்சிகளின் நேரடி ஒளிப்பதிவுகள், தேசியதினக் கூட்டம் போன்றவையில் உண்மையில் பிரச்னை இருக்காது. இருந்தாலும் சில இன்னும் வரையறைக்கு உட்பட்டுத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று கருதுகிறேன். வர்த்தகரீதியாக ஒருவர் வலிந்து அரசியல் படத்தைத் தயாரித்தால், அரசியல்கட்சி சார்புடைய படமாக இருந்தால், ஒரு சாரார்சார்ந்த கருத்தைத் தரும் வகையில் கருத்தைத் திரித்துத் தயாரிக்கப்பட்ட படவில்லை போன்றவை இன்னும் வரையறைக்கு உட்பட்டிருக்கத்தான் வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். இருப்பினும் எது சரி எது சரியில்லை என்பதில் தெளிவின்மை இருக்கத்தான் செய்யும். இருந்தாலும் நாம் அவற்றைக் கையாள முடியும். அரசியல் அல்லாத படங்களைத் தணிக்கை மூலம் கையாளுகிறோம். நாம் திரைப்படங்களை தர அடிப்படையில் வகைப்படுத்துகிறோம். அது உள்ளுணர்வுத் தீர்மானத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது. இருந்தாலும் நாம் செயல்படக்கூடிய ஒரு முறையை உருவாக்கியிருக்கிறோம். ஒரு குழுவினர் தங்களின் மனங்களைப் பயன்படுத்தி முடிவெடுக்கின்றனர். ஆகவே இதிலும் நாம் ஒருமுறையை உருவாக்க முடியும். ஆனால், நமது அரசியல் விவாதத்தின் கண்ணியம், நேர்மை மற்றும் தரம் ஆகியவற்றைக் கட்டிக்காத்தல் என்பதே எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமாகப் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. அதனை நேராக வைத்திருங்கள். அதனைச் சீரிய நோக்குடையதாக வைத்திருங்கள், நமது வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும் சீரிய விஷயங்கள் குறித்து கவனமாகச் சிந்தித்துப்பாருங்கள்.

இரண்டாவதாக நாம் மாற்றவேண்டியது, தேர்தல்களின்போது இணையத்தில் வெளியிடப்படும் அரசியல் வாதப்பொருள்கள் பற்றிய விதிமுறைகளாகும். இப்போது இருக்கும் விதிமுறைகள் கடந்த பொதுத்தேர்தலுக்கு முன்னர் முடிவுசெய்யப்பட்டவை. அவை மிகவும் கட்டுப்பாடுகளுக்குரியவையாக உள்ளன, எடுத்துக்காட்டாக, podcast (இணைய ஒலிப்பதிவு) மற்றும் வீடியோ ஒளிபரப்புக் கூடாது என தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது, தேர்தலின்போது பெரும்பாலானவர்கள் எதனையும் இணையத்தில் வெளியிடவும் முடியாது. அரசியல் கட்சிகள்,

வேட்பாளர்கள், அவர்களின் முகவர்கள் போன்றோர் மட்டும் அவ்வாறு செய்ய முடியும்.

அடுத்த பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்னர், ஐந்து ஆண்டுகள் கழிந்திருக்கும். இணைய ஆண்டுகள் என்பது நாய்களின் வயதைப் போன்றது. இணையவெளியில் ஓராண்டு என்பது உண்மை வாழ்க்கையில் ஏழு ஆண்டுகளுக்குச் சமம். அத்தகைய வேகத்தில்தான் விஷயங்கள் மாறுகின்றன. ஆகவே ஐந்து ஆண்டுகளை ஏழால் பெருக்கினால், உண்மையுலகில் 35 ஆண்டுகள் எனப் பொருள்படும். நமது விதிமுறைகள் மிக மிகப் பழமைவாய்ந்ததாக இருக்கும். புதிய விதிமுறைகளுக்கு நாம் மாறவேண்டும் என்பது அதன் பொருள். மக்கள் மேலும் ஆக்கப்பூர்வமாகவும் நீக்குப்போக்குடனும் பங்குகொள்வதை அனுமதிப்பதற்கு நாம் அவற்றைத் தாராளப்படுத்தவேண்டும். ஆகவே நாம் podcast எனும் இணைய ஒலிப்பதிவை, வீடியோ ஒளிபரப்பை அனுமதிக்கவேண்டும் என்பதுடன், தேர்தல் குறித்த கருத்துக்களை மற்றவர்களும் இணையத்தில் பதிக்கவும் நாம் அனுமதிக்கவேண்டும். இருப்பினும், பதிலளித்தல், பொறுப்பேற்றல் ஆகியவற்றை நாம் எப்படியாவது கட்டிக்காக்கவேண்டும். அல்லது அவ்வாறு செய்ய முயற்சிக்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்வது எளிதல்ல. மற்ற நாடுகள் இத்தகைய பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளவில்லை என்று நினைக்காதீர்கள். அவையும் எதிர்கொள்கின்றன. கொரியர்கள் இதில் மிகவும் மனக்கவலை கொள்கின்றனர். அவர்களைச் சந்திக்கும் ஒவ்வொருமுறையும் நான் அவர்களுடன் கருத்துப் பரிமாறிக்கொள்கிறேன். நாம் இதனை எவ்வாறு கையாயப்போகிறோம் என்று அவர்கள் என்னைக் கேட்பார்கள். அவர்கள் எவ்வாறு அதனைக் கையாளப்போகிறார்கள் என்று நான் கேட்பேன். அவர்களிடம் அதற்கான பதில் இல்லை. இருந்தாலும் இது உண்மையான பிரச்சனையே.

சமுதாயத்தின் மீது புதிய ஊடகத்தின் தாக்கம் குறித்த ஓர் ஆலோசனைக் குழு (AIMS) நம்மிடம் உள்ளது. திரு சியோங் இப் செங் அதற்குத் தலைமை தாங்குகிறார். இந்த விஷயங்களை அவர்கள் விரிவாக ஆராய்ந்து வருகின்றனர். ஒரு சில மாதங்களாகவே அவர்கள் அவ்வாறு செய்துவருகின்றனர் என்று நினைக்கிறேன். அவர்களின் பரிந்துரைகளைப் பார்க்க நான் ஆவலுடன் இருக்கிறேன். இருந்தாலும் நான் ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். இணைய வெளிக்கும் அப்பால், அரசியல் என்பது உண்மை உலகில் உள்ள மக்களின் வாழ்க்கை பற்றியதாகும். இரண்டாம் வாழ்க்கையில் நீங்கள் ஒரு அவதாரத்திற்கு வாக்களிக்க முடியாது. நாம் உண்மை வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பேசுகிறோம், இரண்டாவது வாழ்க்கை

பற்றியல்ல. ஒருவர் (வேட்பாளர்) குறித்து நீங்கள் நேரடியான உணர்வைப் பெற வேண்டும். அவரை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா, அவர் திறனுள்ளவரா, நேர்மையானவரா, அவர் வாடிப்போவாரா? அவர் பேசவேண்டும். வாதிடவேண்டும். நம்புமாறு ஊக்குவிக்கவேண்டும். பின்னர் நீங்கள் இருவரும் நம்பும் ஒன்றுக்காக ஒன்று திரண்டு பணியாற்றவேண்டும். இதனை இணையம் வழி, மின்னஞ்சல்களைப் படிப்பதன் வழி அல்லது இணைய ஒலிப்பதிவைக் கேட்பதன் (podcast) வழி அல்லது வீடியோ ஒளிபரப்பைப் பார்ப்பதன் வழி செய்ய இயலாது. இதனை நேருக்கு நேர் செய்யவேண்டும். நாங்கள் இதனை எப்போதுமே செய்து வருகிறோம். அடித்தள நிகழ்ச்சிகள், கலந்துரையாடல்கள், கூட்டங்கள் போன்றவற்றை நடத்துகிறோம். நாம் ஒரு சிறிய சமுதாயமாக இருக்கிறோம். ஆகவே நாம் ஒருவருக்கொருவர் கலந்துறவாடி ஒருவரொருவரை நன்கு அறிந்துகொள்கிறோம். வெறும் கற்பனையால் மட்டும் செயல்பட முடியாது. ஏன் எனில் திரையில் பிரதமர் ஓர் உருவம் மட்டுமே. அவர் திரையில் தோன்றும் ஓர் உருவம் மட்டுமே என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். அவர் இங்கு உண்மையான வாழ்க்கையில் உங்கள் முன்னர் இருக்கவேண்டும். நீங்கள் அந்த உண்மையான நபரை உணரவேண்டும் அப்போதுதான் உங்களுக்குத் தெரியும். ஆகவே அப்படித்தான் அரசியல் நடத்தப்படவேண்டும். நம்மிடம் சில கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. ஏன் எனில் இனம் மற்றும் சமயம் குறித்து நாம் நடப்பது நடக்கட்டும் என்று விட்டுவிடமுடியாது. இருந்தாலும் சிங்கப்பூரர்கள் பெரும்பாலும், ஒருவரையொருவர் ஈடுபாடுகொள்ளச் செய்ய, பேச, ஒன்றுதிரட்ட, கிட்டத்தட்ட எதனையும் செய்ய சுதந்திரம் பெற்றுள்ளனர், குறிப்பாக, சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வரையறைகளை அகற்றிய, உள் அரங்குகளில் அவ்வாறு செய்யலாம்.

ஒரு கட்டுப்பாடு மீதமுள்ளது. அது வெளிப்புற ஆர்ப்பாட்டங்கள் குறித்தது ஆகும். நாம் இப்போதும் அதனை அனுமதிப்பதில்லை. நாம் நமது சட்டம் ஒழுங்கு மற்றும் பாதுகாப்பு குறித்து அக்கறை கொண்டுள்ளோம். அது இனம் மற்றும் சமயத்திற்கே மீண்டும் திரும்புகிறது. காரணம் ஒரு சம்பவம், நமது இன நல்லிணக்கத்தைக் கீழறுத்துவிடுவதுடன் சிங்கப்பூர் மீதுள்ள நம்பிக்கையையும் சீர்குலைத்துவிடக்கூடும். இருந்தாலும் அரசியல் வீடியோ ஒளிபரப்புகளைப்போலவே இதிலும் உண்மையான கவலை இருந்தாலும், இந்த முழுத் தடையை விட்டு விலகி, சற்று பாதுகாப்பான முறையில் மக்கள் தங்களின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த நாம் அனுமதிக்கலாம். எப்படி?

ஹொங் லிம் பார்க்கில் நம்மிடம் பேச்சாளர் சதுக்கம் உள்ளது. அந்த இடம் சென்றடைவதற்கு, எம்ஆர்டி நிலையத்திற்கு அருகில் உள்ளது, ஏற்றதாக இருந்தாலும், பேச்சாளர்கள் பலர் அங்கு செல்வதில்லை. இருந்தாலும் அங்கு செல்ல விரும்பினால் உங்களுக்கு அங்கு இடம் உள்ளது. உங்களின் பெயரைப் பதிவுசெய்துகொண்டால் நீங்கள் அங்கு பேசலாம். ஆகவே, நமது வெளிப்புற ஆர்ப்பாட்டங்களை நாம் பேச்சாளர் சதுக்கத்தில் அனுமதிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அடிப்படை விதிமுறைகளான சட்டம் ஒழுங்கு ஆகியவற்றுக்கு உட்பட்டிருக்கவேண்டும். இனம், மொழி, மற்றும் சமயத்தைவிட்டு விலகியிருக்கவேண்டும். அதனை பேச்சாளர் சதுக்கம் என்றே தொடர்ந்து அழைப்போம். ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் சதுக்கம் என்று அழைக்கத் தேயில்லை. ஆனால் அதனை இலேசான கரம் கொண்டே கையாளுவோம். ஆகவே போலீசார் இதில் தலையிடவேண்டியதில்லை என்று நினைக்கிறேன். இதனை நாம் தேசியப் பூங்காவிடம் ஒப்படைப்போம். மா போ டான் ஒப்புதல் அளித்துள்ளார். தேசியப்பூங்காவில் உள்ளவர்கள் தொடர்து துலங்கும். எல்லாம் நன்றாக வளரும். ஆகவே அது நல்லவர் கைவசம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. பேச்சாளர் சதுக்கத்திற்கான இணைய வழி பதிவு குறித்து சிந்திக்கவேண்டும். அதனால் விண்ணப்பம் செய்பவர் அலுவலகத்திற்குச் செல்லவேண்டியதில்லை.

இந்த மாற்றங்களின் ஒட்டுமொத்தமான நோக்கம் நமது சமுதாயத்தைத் தாராளமயப்படுத்துதலும், கருத்துக்களைக் கூறுவதற்கும், பங்களிப்பதற்கான இடத்தை விரிவுபடுத்துதலும் ஆகும். விவாதத்தில் இன்னும் அதிகமாகத் தங்களை ஈடுபடுத்திக்கொள்ளவும், நாம் பகிர்ந்துகொள்ளும் எதிர்காலத்தை உருவாக்குவதில் பங்குகொள்ளவும், நாம் குடிமக்களை ஊக்குவிக்கிறோம். மேலும் அதிகமாக நாம் படிப்படியாக நமது கட்டுப்பாடு முறையைத் தாராளமயப்படுத்துவோம். இப்போதைய நிலையை ஐந்து ஆண்டுகளுடன் அல்லது பத்து ஆண்டுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இன்று நாம் அதிகம் தாராளமயத்தை அனுபவிக்கிறோம். நாம் தொடர்ந்து நமது பாதையை உணர்ந்து முன்னேறிச் செல்லுவோம். நாம் மற்றவர்களைக் கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றுவதால் முன்னேறிவிட முடியாது. நமது பிரச்சனைகளை நாமே சிந்தித்து சிங்கப்பூருக்கான சரியான பாதையைக் கண்டுபிடித்து டெங் ஷியாவ்பிங் கூறியதைப்போல, ஆற்றைக்கடக்கும்போது படிக்கற்களை ஒவ்வொன்றாக கால்களால் தொட்டுணர்ந்து கடந்து செல்வோம். இருந்தாலும் ஒன்றை நினைவில் கொள்ளுங்கள். இணையவெளி யுகத்தில்கூட சில மாறுவதில்லை. 50 ஆண்டு காலத்தில், சிங்கப்பூர் இன்னும் ஒரு சிறிய சிவப்புநிறப்

புள்ளியாகத்தானிருக்கும். தேசம் என்ற முறையில் செழிப்படைய, ஒற்றுமையுடன் இருக்க நமக்கு பிணைப்பு இன்னும் தேவைப்படும். மற்றவர்களைவிட சிறப்பாகச் செய்யும் திறன், தொடர்ந்து உயிர்வாழ்ந்து உன்னதமாகச் செயல்படுவதற்கும் சிலசமயங்களில் விருதுகளைப் பெறுவதற்குமான மனஉறுதியும் தேவைப்படும். அப்படியென்றால் கடினமாக உழைக்கக்கூடிய நன்கு கற்ற மக்கட்தொகை, திறமைமிக்க, செயல்திறனுள்ள அரசாங்கம், எல்லா நிலையிலும் தலைசிறந்த மக்கள், முழுமையாக சிங்கப்பூருக்குக் கடப்பாடு கொண்டிருத்தல் எனப் பொருள்படும். அப்போது எப்படி உலகம் மாறினாலும், நமது பிள்ளைகளுக்கு ஒளிமயமான எதிர்காலம் இருக்கும். இந்தப் புதிய ஊடகம் குறித்து பேசி முடிக்கும் முன்னர் நான் மேலும் ஒன்றைச் செய்து காட்ட விரும்புகிறேன்.

பிரதமர்: “வணக்கம் சிங்கப்பூர் குழு”.

திரு டான் எங் லியாங்: “வணக்கம், பிரதமர் அவர்களே.”

பிரதமர்: “வணக்கம், எங் லியாங்.”

திரு டான்: “ஆம், பெய்ஜிங்கில் நடைபெறும் ஒலிம்பிக் விளையாட்டுக்களுக்கான சிங்கப்பூர் ஒலிம்பிக் குழுவின் தலைவர் நான். மன்னிக்கவேண்டும பிரதமர் அவர்களே, சற்று முன்னர் நாங்கள் சீனாவிடம் தங்கப் பதக்கத்தை இழந்துவிட்டோம். அவர்கள் சிறந்த குழுவினர். அவர்களிடம் சிறந்த திறன்களும் நுணுக்கங்களும் உள்ளன. இருந்தாலும் நமது மேசைப்பந்து மட்டை பிடிப்பாளர்கள் தங்களால் ஆனவற்றை முயற்சி செய்தனர். அவர்கள் நன்றாகவே விளையாடினர்.”

PM: “நன்றி, முடிவுகளை சற்று முன்னர் கேள்விப்பட்டோம். இதற்கு முன்னர் அரங்கில் உள்ளவர்களுடன் அதனைப் பகிர்ந்துகொண்டேன். நமது மேசைப்பந்து மட்டைபிடிப்பாளர்கள் நன்றாகவே செய்துள்ளனர், சிங்கப்பூருக்கு அவர்கள் பெருமை சேர்த்துள்ளனர். எங்களின் நன்றியை அவர்களுக்குத் தெரிவியுங்கள். Jiawei, Tianwei, Yuegu, மட்டுமல்ல பெய்ஜிங்கில் உள்ள சிங்கப்பூர் குழு முழுவதற்கும் தெரிவியுங்கள். நீங்கள் நமக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளீர்கள், நமது கொடியை உயரத்துக்கிப் பறக்க விட்டிருக்கிறீர்கள்.”

திரு டான்: “ஆம், அவ்வாறே அவர்கள் செய்வார்கள். நன்றி பிரதமர் அவர்களே, சிங்கப்பூர்க் கொடியை நாங்கள் தொடர்ந்து உயரத் தூக்கிப் பிடிப்போம் என்று கருதுகிறேன். இந்த வெள்ளிப் பதக்கத்துடன் நமது குறிக்கோளை அடைந்துவிட்டோம் என்று நினைக்கிறேன். உங்களின் வாழ்த்துச்செய்திக்கு நன்றி.”

பிரதமர்: “நன்றி, எங்களின் வாழ்த்துகளையும் பாராட்டுகளையும் முழுவினருக்குத் தெரிவியுங்கள்.”

திரு டான்: “சரி, அப்படியே செய்கிறேன்.”

பிரதமர்: “வணக்கம், எங் லியாங்.”

பிரதமர்: இன்றைய இரவுக்கான ஒலி, ஒளி, காட்சி அமைப்பு முறை அது. நமது எதிர்காலத்தைப் பாதிக்கக்கூடிய சில முக்கிய விஷயங்களை நான் உங்களுடன் பேசினேன். பணவீக்கம், வாழ்க்கைச் செலவினம் போன்ற உடனடி அக்கறைகளையும், பண்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்தல், குடும்பங்களை வளர்த்தல், நமது சமுதாயத்தை மேலும் திறந்துவிடுதல் போன்ற நீண்டகால பிரச்சனைகளையும் தொட்டுப் பேசினேன். ஒவ்வொரு ஆண்டும் நமது பொருளாதாரம் வளர்ச்சியடைச் செய்ய இவற்றை நாம் சரியாகவைத்துக்கொள்ளவேண்டும். சிலசமயம், பொருளாதார வளர்ச்சி மீது நாம் அதிக முக்கியத்துவம் செலுத்துவதை சிலர் குறை கூறுகின்றனர். ஏன் எனில் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி (ஜிடிபி), வேலைவிகிதம், உற்பத்தித்திறன் போன்றவை பல வகை புள்ளிவிவரங்களாக, பல எண்களாக, பதின்சூறுப் புள்ளி இடங்களாக அவர்களுக்குத் தோன்றுகின்றன. இருந்தாலும் வளர்ச்சி உண்மையில் முக்கியமானது. நமது பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கான வளங்களை அது தருகிறது. நமது ஊழியர்கள் சிறந்த வேலைகளைப் பெறுவதற்கும், நமது இளையர் முதல் தரமான கல்வியைப் பெறுவதற்கும், நாம் அனைவரும் நமது வாழ்க்கையை மேம்படுத்தி நமது கனவுகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ளவும் அது வாய்ப்புக்களை உருவாக்குகிறது. ஆகவே அது கருத்தியலான எண்கள் மட்டுமல்ல, மக்களின் வாழ்க்கையைச் சிறப்பானதாக மாற்றும் ஒன்று. நாம் அனைவரும் வாழ்ந்து அனுபவிக்கும் சிங்கப்பூரின் கதை பற்றியது அது.

முதிய தலைமுறை சிங்கப்பூரர்கள் இதனை அனுபவித்துள்ளனர். சிங்கப்பூர் துறைமுகத்தில் வேலை செய்யும் திரு ஆறுமுகம் ஜெயபாலை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அவருக்கு PSLE (தொடக்கநிலை ஆறாம் வகுப்பு

இறுதித் தேர்வு) மற்றும் இரு வருட கைத்தொழில் கல்விமட்டுமே கிடைத்தது. அவர் பிரதி மாதம் \$250 சம்பளத்துடன் பிரைம்முவர் கருவி ஓட்டுநராக வேலையைத் தொடங்கினார். காலப்போக்கில் அவர் முன்னேறி, இப்போது 58 வயதாகும் அவர், துறைமுக பாரந்தூக்கி ஓட்டுநர்களுக்கு நல்லறிவுரையாளராக இருப்பதுடன், மாதம் \$3,000 ஈட்டுவதுடன் தொழிற்சங்கத்தில் துடிப்புடனும் செயலாற்றுகிறார். காலப்போக்கில் அவர் மூன்றரை வீட்டிலிருந்து ஐந்து அறை வீட்டுக்கு மாறியுள்ளார். அவருக்கு மூன்று பிள்ளைகள் உள்ளனர். வெவ்வேறு துறைகளில் அவர்கள் நன்றாகவே செய்கின்றனர். ஒருவர் காற்பந்தாட்ட பயிற்றுவிப்பாளர். ஒருவர் அரசாங்க தலைமை வழக்கறிஞர் அலுவலகத்தில் வழக்கறிஞராக - டிபிபியாக இருக்கிறார். ஒரு மகள் தேசிய கல்விக் கழகத்தில் ஆசிரியராகப் பயிற்சி பெற்றுவருகிறார். அவருக்கு இப்போது 58 வயதாகிறது. அவர் சொல்கிறார், “நான் சிங்கப்பூர் கதையை வாழ்ந்து அனுபவித்திருக்கிறேன். அரசாங்கம் வழங்கியவற்றுக்காக நான் நன்றியுடையவனாக உள்ளேன்.”

நடுத்தர வயது சிங்கப்பூரர்களும் இதனைக் கண்டிருக்கின்றனர். நான் உங்களுக்கு மற்றொரு எடுத்துக்காட்டைத் தருகிறேன். திருவாட்டி லிம் ஹூவி பின், கணினி சில்லு தயாரிக்கும் நிபுணர். இங்கு அவர் உடல் முழுவதும் மூடப்பட்டுக்காணப்படுவதைப் பார்க்கிறீர்கள். அவரின் முகம் மட்டும் மூடப்படவில்லை. ஏன் எனில் அப்படிச் செய்தால் அவரின் முகத்தைப் பார்க்கமுடியாமல் போய்விடும். அவர் தூசுபுகா தூய்மை அறையில் வேலை செய்கிறார். பள்ளியில் அவ்வளவு நன்றாகப் பயிலாத தனது மகளுக்கு உதவும் பொருட்டு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர் தனது வேலையை விட்டுவிட்டார். அதன் பிறகு அவர் மகளின் படிப்பு மேம்பட்டது. சீகேட் நிறுவனத்தில் முழுநேர எந்திர ஊழியராக இரவு நேர வேலைக்குத் திரும்பினார். கூடுதல் ஊதியம் பெறுவதற்காக மிகுதி நேர வேலையும் செய்தார். கணினி சில்லு தயாரிப்பு நிறுவனத்தில் நல்ல வேலை கிடைக்கும் என்று அவரின் நண்பர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் அவருக்கு உதவ யாரும் இல்லை. அப்படியானால் கணினி சில்லு தயாரிப்புத் தொழிற்சாலையில் எப்படி வேலை தேடுவது? அவர் தன் வேலையை ராஜினாமா செய்தார். E2i விளம்பரம் ஒன்றுக்கு அவர் பதில் போட்டார். E2i என்பது NTUCயின் வேலை மற்றும் வேலைவாய்ப்பு நிறுவனமாகும். அவர் அங்கு சென்றார். புதிய திறன்களைப் பெற E2i அவருக்கு உதவியது. அதன்பிறகு அவர் ST Microelectronics எனும் நிறுவனத்தில் கணினி சில்லு தயாரிப்பு நிபுணராகச் சேர்ந்தார். இப்போது அவர் மாதம் \$1,400 யைச் சம்பளமாகப் பெறுகிறார். முன்பைவிட கிட்டத்தட்ட மூன்றில் ஒரு பகுதியை கூடுதலாகப் பெறுகிறார். ஆகவே 45 வயதில் பிள்ளைகளுடன் அவ்வாறு

செய்வது அவ்வளவு எளிதல்ல. நல்ல எதிர்காலம் உள்ள ஒரு வேலைக்கு அவர் வெற்றிகரமாக மாறியுள்ளார். அவரின் மகனும் நன்றாகவே செய்கிறார், அவர் இப்போது சிங்கப்பூர் பலதுறைத்தொழில் கல்லூரியில் கண்பார்வையை அளப்பவராக கற்றுவருகிறார். மூக்குக் கண்ணாடிகள் அணிவதற்காக கண்களை அளப்தே அத்தொழில். சிங்கப்பூரில் அதற்கான ஒளிமயமான எதிர்காலம் இருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். நம்மில் பலர் கண்ணாடி அணிபவர்கள்.

இளம் சிங்கப்பூரர்களும் கூட தங்களின் சொந்த சிங்கப்பூர் கதையை எழுதுகின்றனர். அவர்களின் பெற்றோர்கள் அனுபவிக்காத வாய்ப்புக்களை அவர்கள் அதிகமாகவே அனுபவிக்கின்றனர். மூவர் - Crystalline Tan, Neng Abdul Rashid, David Aw – அடங்கிய குழுவினர் இங்கு உள்ளனர், இவர்கள் SMU பட்டதாரிகள், படிப்பை இப்போதுதான் முடித்தவர்கள், துபாய்க்குச் சென்றுள்ளனர். அவர்களை Fullerton Financial Holdings நிறுவனம் (இது ஒரு தெமாசெக் நிறுவனம்) வேலைக்கு அமர்த்தியது. அவர்கள் ஆபத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டு வாய்ப்புக்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டுள்ளனர். அனைத்துலகச் சூழல் தொழிலைத் தொடங்கியுள்ளனர்.

இந்த இளைஞர் முகம்மது ஃபாட்ஜில்லையும் பாருங்கள். அவர் இன்று இங்கில்லை. அவர் ஒரு கணினி விளையாட்டுக்கள் ஆர்வலர். சிறுபிள்ளையாக இருக்கும்போதே அவர் கணினி விளையாட்டுக்களுக்கு அடிமையானார். ஆகவே அவர் அவரின் தாய்க்கு அதிகமான மன உளைச்சலைக்கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். இருந்தாலும் அவர் நன்யாங் பலதுறைத்தொழில் கல்லூரிக்குச் சென்றார். கேளிக்கைத் தொழில்நுட்பத்தில் டிப்ளோமா பட்டம் பெற்றதுடன் அவரின் வகுப்பிலேயே முதல் நிலையில் வந்தார். அவர் அமெரிக்காவில் உள்ள Carnegie Mellon University பல்கலைக்கழகத்தில் சேர விண்ணப்பித்தார். கணினி விளையாட்டுக்களுக்கான தலைசிறந்த பல்கலைக்கழகங்களில் அதுவும் ஒன்று. அவரை அது சேர்த்துக்கொண்டதுடன், பட்டப்படிப்புக்குப்பிந்திய பட்டத்திற்கு விதிவிலக்கு கொடுத்ததினால் அவர் தன் மாஸ்ட்டர் பட்டப் படிப்பைத் தொடர்ந்தார். அவருக்கு MDA-ST மின்னியல்துறை உபகாரச் சம்பளம் கிடைத்தது. அவர் இப்போது டிஸ்னி நிறுவனத்தில் மூன்று மாதப் பயிற்சிக்குச் சென்றுள்ளார். அவர் அங்கு விடுமுறைக்குச் செல்லவில்லை. அப்படித்தான் நான் நினைக்கிறேன். அவர் டிஸ்னி நிறுவனத்தில் இருப்பதற்குக் காரணம் Carnegie Mellon பல்கலைக்கழகத்துடன் டிஸ்னி நிறுவனம் ஒத்துழைப்புத்திட்டம் ஒன்றைக்

கொண்டுள்ளது. அவர் அங்கு ஒரு புதிய கணினி விளையாட்டை உருவாக்குவதில் உதவிவருகிறார்.

இந்த இளம் பெண், பிரண்டா டானைப் பாருங்கள். இவர் ஒரு விற்பனை நிர்வாகி. பள்ளியில் படித்தபோது அவர் விளையாட்டுத்தனமாக இருந்ததுடன் சோம்போரியாகவும் இருந்தார். 'O' நிலைத் தேர்வு முடிவுகள் அவ்வளவு சிறப்பாக இல்லை என்பதால் அவர் ITE-குச் சென்றார். அதன் பிறகு நீ ஆன் பலதுறைக்கல்லூரிக்குச் சென்று வணிகத்துறையில் டிப்ளோமா பட்டத்தைப் பெற்றார். சிட்டிபேங்கில் தொலைபேசி வழி விற்பனை செய்யும் அதிகாரியாக வேலையில் சேர்ந்தார். அவர் நன்றாகச் செய்ததால் பதவி உயர்வு பெற்றார். ஒரு புதிய பிரிவை அமைப்பதற்காக அவர் மலேசியாவிற்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டார். அந்தப் பிரிவின் நிர்வாகியாக ஆனார். 80 ஊழியர்களை அவர் நிர்வாகம் செய்தார். சிங்கப்பூருக்குத் திரும்பிய அவர் இப்போது தனது வேலையில் நன்கு முன்னேறி வருகிறார். அவர் கூறுகிறார், இதை நீங்கள் கேட்கவேண்டும் என்பதற்காக நான் அதைப் படிக்க விரும்புகிறேன். “ஏட்டுக்கல்வியில் அவ்வளவாக ஆர்வம் இல்லாத என்னைப் போன்றோருக்கு ITE பல வாய்ப்புக்களை வழங்கியுள்ளது. நமது கல்வி முறையில் தனித்தன்மை வாய்ந்த ஒன்று இது. மேலும் நமது சமுதாயத்தின் திறந்த மனப்போக்கையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையையும் இது காட்டுகிறது.

அவர்கள் அனைவரும் இங்கு இல்லை ஆனால் அவர்களில் பலர் இங்குள்ளனர் - திரு ஆறுமுகம், பிரெண்டா, மற்றும் திருவாட்டி லிம். அவர்களில் சிலர் வெளிநாட்டில் உள்ளனர். சிங்கப்பூர்க் கதையை வாழ்ந்ததற்காக அவர்களுக்கு நாம் நன்றி சொல்ல வேண்டும். நமது வளர்ச்சி, நமது மக்களில் முதலீடு செய்தல், தொலைநோக்குச் சிந்தனை என்று நாம் கூறுவது இதுதான். என்னதான் நிச்சயமற்றதன்மைகள், சிரமங்கள் இருந்தாலும் சிங்கப்பூருக்கு நாம் சிறப்பாகச் செய்ய நம்மை ஊக்குவிப்பது இதுதான். ஆகவே நாம் நம்மை எதிர்நோக்கும் உடனடிப்பிரச்சனைகளுக்கு அப்பால் பார்வையைச் செலுத்தி, கடினமாக உழைப்போம். நமது பொருளாதாரத்தை வளர்ப்போம், தேசத்தை உருமாற்றுவோம். அப்படிச் செய்தால் புதிய தலைமுறைக்கு மேலும் கூடுதலாக அசாதாரண வாய்ப்புக்களை நாம் உருவாக்குவோம். ஒன்றாக நமது பிள்ளைகள் சிங்கப்பூர்க் கதையில் அடுத்த அத்தியாயங்களை எழுதுவார்கள். வணக்கம்!”